

Mai presus de simplul creștinism

~ *C. S. Lewis și trădarea creștinismului* ~

[Romana – Romanian – روماني]

Brandon Toropov

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Alina Luminița Crăciun

Revizuit de: Mariam Oana

2014 - 1436

IslamHouse.com

﴿ ما وراء النصرانية المجردة ﴾

« باللغة الرومانية »

براندون توروبوف

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& ألينا لومينيتا كراسيون

مراجعة: مريم وانا

2014 - 1436

IslamHouse.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Mai presus de simplul creștinism

~ C. S. Lewis și trădarea creștinismului ~

Introducere

Toată lauda l se cuvine lui Allah și toate binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

Notă!

Ceea ce urmează este o analiză a credințelor și a învățăturilor lui Isus și ale lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea fie asupra lor amândoi!)

Înainte de fiecare capitol, există un scurt pasaj, asemeni acestuia, care vă spune o fărâmbă despre călătoria mea către islam.

Am cunoscut islamul după trei decenii de nemulțumire continuă față de creștinismul convențional.

Deși am citit o mulțime de povești despre convertiri de când am îmbrățișat islamul în luna martie a anului 2003, nu am găsit multe care să citeze Evangheliile ca un prim pas către Coranul cel Sfânt. Așa a fost pentru mine.

Dacă sunteți creștini și citiți această carte, trebuie să știți că ceea ce urmează nu este menit să fie lipsit de respect, ci aceste

pagini sunt oferite doar cu scopul arătării dragostei față de Mesia, o dragoste profundă și împărtășită.

Cuprins

1. De ce „simplu”?
2. Ce este „Q”?
3. „Legea naturală”
4. Isus (Pacea fie asupra sa!) și magicienii
5. Problema lipsei de logică
6. Mecanica mântuirii
7. Cum rămâne cu Pavel?
8. Contextul
9. Nu există altă Divinitate în afară de Allah (Dumnezeu)

ANEXA A:

- C și Coranul (notă textuală)

ANEXA B:

- Întrebări comune

ANEXA C:

- Notă pentru agnostici și atei

Capitolul 1

De ce „simplu”?

Cel mai profund și aprig blestem din China antică se presupune că a fost: „*Fie ca tu să trăiești în vremuri interesante!*”

Aceia dintre noi care au trăit ca și creștini la sfârșitul secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea au observat, din motive care ne pot induce în eroare, că trăim, într-adevăr, în vremuri foarte interesante. În ultimii ani, teama de islam a crescut până când a devenit imposibil de ignorat în Statele Unite, Europa și Australia.

În special, putem auzi foarte des astăzi despre un „război”, „conflict” sau „dezacord” între islam și creștinism. Subiectul este atât de important în mass-media încât mulți oameni consideră că există ceva ireconciliabil între aceste două modalități de apropiere de Dumnezeu. De aceea, nu este surprinzător că atât de mulți creștini plini de bunăvoință au ajuns la concluzia că islamul și creștinismul sunt fundamental incompatibile.

Cu toate acestea, dacă prin „creștinism”, ne referim la „ceea ce Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a dorit să le transmită ascultătorilor săi”, cred că acești oameni plini de bunăvoință ar putea să se înșele atunci când ne spun că islamul este incompatibil cu creștinismul.

Mai mult decât atât, cred că acum putem aduce argumente pentru a demonstra că versetele celei mai vechi

Evangelhiei, care reflectă versetele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), sunt complet compatibile cu Islamul.

Aceasta este o carte pentru creștini și despre islam. În zilele noastre, oricine scrie o astfel de carte ar trebui să se aștepte că va înfrunța un public *sceptic* și acesta este un lucru bun. Scepticismul cu privire la chestiunile importante este sănătos.

Mai mult decât atât, autorul unei cărți ca aceasta ar trebui, probabil, să se aștepte ca doar creștinii *meditativi* să-l însoțească până la sfârșitul acesteia sau, cu voia lui Dumnezeu, și mai departe. Numai oamenii meditativi sunt dispuși să analizeze ipotezele propriei religii îndeaproape.

Astfel, creștinii meditativi, sceptici, sunt publicul pentru această carte. Dacă ai citit chiar și până aici, sugerează că ești un creștin meditativ. De aceea, te rog să completezi ecuația și să fii cât mai sceptic pentru a-ți putea croi drum printre aceste pagini.

În legătură cu ce anume trebuie să fii sceptic?

Putem începe cu titlul. Cartea se numește *Mai presus de simplul creștinism* din două motive. În primul rând, ea vine ca răspuns la lucrarea lui C.S. Lewis din 1952 numită *Creștinismul cel simplu*, considerată o capodoperă a apologeticii creștine, care perpetuează, cred, o trădare de lungă durată a misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Al doilea motiv, probabil mai puțin evident, este acela că poate fi creat un adevărat caz bazat pe învățăturile actuale și

competente ale Evangheliilor și anume că Isus (Pacea fie asupra sa!) își chema propriul popor la mântuirea care se află dincolo de adorarea simplei creații și care se bazează, în schimb, pe adorarea directă a Creatorului. Eu cred cu tărie că acest soi de adorare directă este islamul și că spusele autentice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ne invită să trecem dincolo de ceea ce este înțeles în mod convențional ca fiind creștinism pentru această mântuire, și să intrăm fără întârziere în „casa” islamului (ca să împrumut o metaforă de la Lewis). Ce cameră alegem să ocupăm odată ce suntem în interior depinde, desigur, de noi.

Dacă ești creștin și ești sceptic cu privire la aceste puncte, suntem gata să mergem mai departe.

Cuvântul „islam” înseamnă în același timp „supunere” și „pace”. Această credință nu necesită termeni incerți pentru ca partizanii ei să respingă orice și pe oricine intră în conflict cu ascultarea lui Allah (Dumnezeu). Ea nu impune credință oarbă față de nicio autoritate umană.

Eu cred că cineva care urmează cu scrupulozitate poruncile acestei religii de supunere față de Singurul Dumnezeu aderă, de fapt, complet la învățăturile autentice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!), cel puțin la nivelul la care acestea sunt reflectate în Evangheliile prezente. Cred, de asemenea, că această religie este exact aceeași pe care el a predicat-o și practicat-o.

Faptul că dețin și exprim această viziune m-a condus către câteva experiențe de viață interesante, multe dintre ele implicând discuții înfierbântate cu creștini care credeau: **a)** că

eu nu mai aveam dreptul să mă descriu ca un partizan al lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și **b**) că islamul și creștinismul au mai multe chestiuni care le separă decât lucrurile pe care le au în comun. Această carte îl provoacă pe creștinul meditativ să ia în considerare discuțiile care urmează înainte de a ajunge la o concluzie finală cu privire la punctele a) și b) de mai sus.

Dacă ești creștin, ideea că Isus (Pacea fie asupra sa!) a practicat aceeași credință pe care emisiunile de știri de astăzi o consideră responsabilă pentru atât de multe dintre problemele din lume pare, probabil, exagerată pentru tine.

Cu siguranță, aceasta părea exagerată pentru mine când am întâlnit-o pentru prima dată. Totuși, mulți creștini contemporani au ajuns să își schimbe concluziile personale despre mesajul Evangheliei și cu privire la relația acesteia cu islamul pentru totdeauna. Un sheikh american remarcabil, Yusuf Estes, este un exemplu evident și există multe altele.

Canalele de televiziune de știri americane nu prezintă, de obicei, întregii lumi poveștile acestor convertiți la islam și motivele lor par uneori misterioase pentru nemusulmanii care se întâlnesc cu ele. Cu toate acestea, din experiența personală, cred cu tărie că cele mai multe dintre aceste persoane s-au trezit, la sfârșitul zilei, profund preocupate de consecințele de a-l numi pe Isus (Pacea fie asupra sa!) „Domnul” fără a ține cont de învățăturile sale – au fost mult mai preocupați de această poruncă, de fapt, decât de orice aspecte geopolitice din mass-media.

Așa că ne-am schimbat viețile.

Oameni ca noi există într-adevăr în America de Nord, Europa și Australia. Există mai mulți ca noi decât îți poți imagina. Această carte este aici pentru a îți oferi un răspuns clar la întrebarea pe care am auzit-o în repetate rânduri: „De ce?”

De ce ar alege un credincios creștin să îmbrățișeze această credință dintre toate credințele posibile? De ce urmează singurul sistem de cult despre care majoritatea comentatorilor de astăzi afirmă că este „în contradicție cu creștinismul”? De ce să abandoneze congregațiile familiale de prieteni, rude și membri ai clerului – congregații a căror îngrijorare și sprijin ne-au susținut atât de mult timp și care s-ar bucura dacă noi am renunța la islam și am reveni la modul de viață pe care ei îl aprobă?

Scopul paginilor care urmează este acela de a răspunde la aceste întrebări.

Două semnificații greșite ale islamului pot prezenta o provocare majoră pentru oricine încearcă să fie de acord cu acestea. În primul rând, este ideea că aceasta este o credință anticreștină. Nu este. Creștinii sunt de multe ori profund surprinși de respectul extraordinar al islamului față de Isus (Pacea fie asupra sa!) și de statutul special de care se bucură creștinii în temeiul Legii islamice tradiționale.

A doua concepție greșită este noțiunea comună conform căreia islamul s-a răspândit prin violență. Cei din afară, care studiază învățăturile actuale ale acestei credințe, sunt, de obicei, surprinși de promovarea pe care islamul o face prin milă și iertare în loc de violență și răzbunare.

Chiar dacă revoltele politice, mass-media iresponsabilă și nebulnia extremiștilor religioși s-au aliat uneori pentru a ascunde aceste două adevăruri de bază ale islamului — ca un nor, pentru a ascunde soarele — acestea rămân, totuși, adevăruri de bază. Sper ca munca mea de aici să facă dreptate acestor adevăruri, însă, dacă nu reușesc, responsabilitatea nu este a islamului, ci a mea.

Am fost născut în Los Angeles, California, în anul 1961.

Părinții mei nu au practicat creștinismul,

dar alte rude și prieteni da și

învățăturile lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) au apărut devreme în viața mea

ca „adevăratul Nord” al călătoriei mele spirituale.

Am fost atras de Evangheliile de la o vârstă fragedă — unsprezece ani —

și le-am citit în mod obsedant.

Încă am Biblia roșie King James pe care am cumpărat-o pe când eram încă un copil; propria mea notă scrisă de mână pe

prima pagină proclamă 26 iunie 1974 ca dată la care l-am acceptat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca propriul meu mântuitor.

Capitolul 2

Ce este „Q”?

„Dar el [Isus] a spus: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit

Scriptura și m-a făcut profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi...»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 19:30-31]

Un creștin nu prea se poate opune pasajului din Coran pe care tocmai l-ați citit în ceea ce privește conținutul său literal. Practic, toate teologiile creștine acceptă rolul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca profet sau mesager al lui Dumnezeu. În cazul în care termenul de „Carte” înseamnă o Revelație Divină autentică, atunci cu siguranță niciun creștin nu ar contesta faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a primit acest lucru.

Însă, acesta este conținutul. Contextul este o chestiune diferită. Însuși faptul că aceste cuvinte apar în Coran și nu în Evanghelii este suficient pentru a oferi o pauză multor persoane.

Majoritatea creștinilor contemporani pur și simplu nu cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) a practicat aceeași religie practică de musulmani. Pentru a fi mai specifici: cei mai mulți dintre creștini nu cred că misiunea și învățăturile reale ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!), indiferent de numele pe care îl alegem pentru a ne referi la ele, ar fi recunoscute de către un creștin contemporan sau chiar de un observator neutru

nepărtinitor ca fiind acelea ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Dacă ar fi să porniți o mașină a timpului și să supuneți la un test această chestiune, probabil ca nouăzeci și nouă din o sută de creștini ar prezice că s-ar dovedi cu siguranță, prin călătoria dumneavoastră înapoi in timp, că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost, de fapt, musulman.

Problema este că cele mai multe dintre cele nouăzeci și nouă de persoane ar putea descrie cu mare greutate, chiar și vag, ce crede un musulman de fapt.

Nu avem o mașină a timpului, desigur, și probabil că ar fi mai bine pentru noi nici să nu ne dorim una. Câți dintre noi ar risca o astfel de excursie pentru prima dată, riscând posibilitatea de a nu reveni niciodată la certitudinile din viețile noastre actuale?

Ar putea fi mai sigur și mai practic să planificăm un alt fel de călătorie. S-ar putea să fie mai bine – cel puțin pentru aceia dintre noi care nu sunt suficient de curajoși pentru a realiza o astfel de călătorie – dacă *Isus* (Pacea fie asupra sa!) ar putea avea acces la această mașină a timpului și ar călători până la *noi*.

Din fericire, avem posibilitate de a îi cere lui Isus (Pacea fie asupra sa!) să facă o astfel de călătorie în timp pentru noi.

Putem apela la un fel de „dovezi puternice” – dovezi care oricum ar trebui să îl intereseze pe creștinul meditativ. Probele la care putem apela pentru călătoria pe care Isus

(Pacea fie asupra sa!) o face în numele nostru se află în Evangheliilor, în cuvintele atribuite lui Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși. Putem evalua aceste cuvinte pe baza meritelor proprii. Apoi, putem compara aceste cuvinte cu principiile de bază ale islamului.

Veți citi în această carte un anumit număr de citate din Noul Testament, pe care le puteți recunoaște după tipul de literă, **tipul bold albastru**. Citatele unor creștini vor fi scrise cu litere de **tipul italic**, iar pasajele din Coran după **tipul bold, roșu**.

Acum, există o plângere comună la creștini și, probabil, pe bună dreptate, că musulmanii uneori „culeg și aleg” drumul lor prin Noul Testament în discuțiile despre Isus (Pacea fie asupra sa!). Unii musulmani citează Evanghelia după Ioan pentru a dovedi o profeție sau alta și apoi, în clipa următoare, resping versetul 16 din al treilea capitol, din aceeași Evangheliie, care îl descrie pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind fiul preaiubit al lui Dumnezeu. În mod similar, unii musulmani fac apel cu mare entuziasm la sfatul lui Pavel adresat femeilor, prin care li se cere să își acopere părul în public, dar ignoră porțiuni din Epistolele sale care subliniază rolul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca mântuitor care s-a sacrificat pentru întreaga umanitate.

Acest mod de a se răzgândi îi exasperează pe creștini și îi jenează pe musulmani sau cel puțin așa ar trebui. Criticile selective ca acestea ignoră întrebarea: „*Cum de ai preferat acest pasaj și nu pe celălalt?*” Ele sunt umilitoare pentru oamenii de orice credință sau tradiție, deoarece sugerează că religia este nimic mai mult decât un joc retoric, în care

convingerile fundamentale ale adversarului pot fi dezrădăcinate cu ușurință – doar dacă unul știe ce să ignore. Nimeni, cred, nu este convins de acest tip de argumente.

Desigur, această carte se bazează într-o anumită măsură pe interpretarea mea proprie asupra Bibliei și pe propriile argumente. Însă, trebuie să înțelegeți că, pentru coerență, autenticitate istorică și claritate, această carte este diferită de alte evaluări islamice ale Evangheliilor. Această carte se bazează în principal pe un grup bine definit de versete, care nu pot fi găsite în Evanghelia după Ioan sau în oricare dintre Epistole. Așadar atunci când un creștin meditativ întreabă: „De ce preferi versetul X și nu versetul Y?”, răspunsul poate fi unul clar: „Pentru că oamenii de știință responsabili cred că versetul X este mai vechi în derivare și, prin urmare, este mult mai probabil să fie autentic.”

Versetele respective, cunoscute ca versete Q, sunt pasajele despre care mulți dintre învățații de astăzi cred că sunt expresiile *cele mai vechi care au supraviețuit* din tradiția orală a cuvintelor atribuite lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Nu fac nicio greșală: *Acesta este Noul Testament al tatălui dumneavoastră (și al bunicului și străbunicului)*. Însă, aici se pune accentul pe versetele din Evangheliile care au fost, cel mai probabil, compilate cu mult înainte de textul care le înconjoară.

Resturile unei pierdute, dar identificabile „Evanghelii de spuse”, numită Q (din cuvântul german *Quelle* sau „Sursa”), apar în Evangheliile după Matei și Luca.

Ați putea întreba ce este această „Evanghelie de spuse”? Cercetătorii cred ca este un document vechi compus din instrucțiuni atribuite lui Isus (Pacea fie asupra sa!) – „spuse” care *nu dispun, în general, de material narativ*.

O „Evanghelie de spuse” ar cuprinde un material care și-ar găsi locul, eventual, în Evangheliile cu care suntem familiarizați – însă o Evanghelie de spuse nu ar fi făcut nicio încercare de a spune povestea vieții lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Un scurt istoric este de dorit. Cei mai mulți dintre cercetători cred că Evanghelia după Marcu este cea mai veche Evanghelie existentă. Surprinzător, Matei și Luca depind de Marcu în majoritatea, dar nu în tot materialul lor. (Evanghelia după Ioan nu depinde de nicio altă Evanghelie în sens textual; este independentă într-un mod în care celelalte trei Evanghelii nu sunt. Aceasta este, de asemenea, compilată mai târziu.)

După ce *eliminăm* influența lui Marcu și ne uităm la ceea ce Matei și Luca *încă mai au în comun*, găsim zeci de versete evidente paralele în Matei și Luca – versete care, de multe ori, redau aproape textual aceleași lucruri.

Mulți învățați cred ca aceste versete paralele constituie o dovadă clară că există o Evanghelie de spuse care le furnizează lui Matei și Luca mare parte din conținutul Evangheliilor lor. Aceste versete paralele, cunoscute ca versetele Q, par a reflecta un manuscris pierdut, care este aproape cu siguranță mai vechi chiar și decât Evanghelia după Marcu.

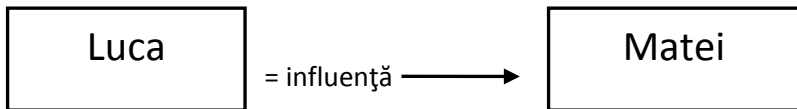
Totul sună, probabil, mult mai complex decât este de fapt. Cea mai simplă explicație pentru situația pe care o analizăm este cunoscută ca *Teoria celor două surse*. Aceasta susține că autorii Evangheliilor după Matei și Luca s-au folosit de *două* surse scrise importante – Marcu și Evanghelia pierdută pe care o numim acum Q – când și-au dezvoltat propriile povești despre viața lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Aveți aici un rezumat vizual simplu al teoriei celor două surse și nu este creația mea; această teorie este familiară practic tuturor învățaților contemporani ai textului Evangheliilor și a fost un subiect de discuții academice pentru mulți ani.

Acum, chiar și acest scurt rezumat al lui Q este suficient pentru a provoca numeroase dezbateri academice complicate, și această carte nu discută despre dezbateri academice, ar trebui să știți, cu toate acestea, că analiza dezvoltării Evangheliilor pe care tocmai ați citit-o reflectă constatările unora dintre cei mai mari cercetători și savanți în domeniul studiilor textuale ale Noului Testament. A se vedea *Evangheliile complete*, editat de Robert J. Miller, Harper San Francisco, 1992.

Marcu

Q

Clerul creștin „tradiționalist” și teologii sunt, în general, ostili față de ideea de Q. Ei pretind că învățăceii acestui Q sunt oarecum dornici de a diminua rangul lui Isus (Pacea fie asupra sa!). (De fapt, suntem dornici doar să învățăm ceea ce este cel mai probabil că ar fi spus.)

Ostilitatea acestor predicatori și teologi față de afirmația că Q a fost o sursă pentru Matei și Luca este adesea palpabilă. Un astfel de răspuns poate avea legătură cu numeroasele provocări conform cărora textul reconstruit reflectă ceea ce reprezintă manuscrisul (pierdut) Q pentru teologia creștină acceptată.

O parte din această provocare, care a fost puțin observată de creștini până la acest punct – dar de temut, bănuiesc, pentru teologii creștini ortodocși – are legătură cu islamul.

Este observația, dificil de evitat pentru orice învățăcel atent de religie comparativă, că Q tinde să sprijine cele mai importante elemente despre zămisirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în islam.

Învățăturile Q sugerează că modul în care cei mai mulți dintre musulmani și-au imaginat, de-a lungul secolelor, mesajul, identitatea și prioritățile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este, vorbind în linii mari, corect din punct de vedere istoric.

În mod specific, Q tinde să confirme imaginea islamului despre Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind, în mod clar, un profet uman.

Aceasta tinde să confirme prezentarea islamului despre misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca urmând principiile teologice ale Coranului.

Ea tinde să confirme respingerea doctrinei Sfintei Treimi de către islam și tinde să confirme ceea ce susține islamul și anume că Scripturile supraviețuitoare ale creștinismului au fost alterate pentru a atenua monoteismul riguros, fără compromisuri.

Islamul a insistat întotdeauna asupra faptului că acest tip special de monoteism a fost forța motrică a tuturor marilor misiuni profetice, inclusiv cea a lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Acest tip special de monoteism nu permite formulări precum „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”.

Aceste conexiuni între mesajul islamului și mesajul din Q sunt observațiile mele, nu cele ale cercetătorilor textelor care au realizat o muncă atât de meticuloasă de-a lungul anilor, identificând primele versete ale Evangheliei. Aceștia scriu despre cercetările textului. Această carte este despre Isus (Pacea fie asupra sa!) și islam.

Puteți fi de acord cu dovezile oferite în paginile care urmează sau puteți să nu fiți de acord. În definitiv, nu contează foarte mult cât de populară sau nu se dovedește a fi analiza oferită aici. Ceea ce contează este că acei creștini meditativi au posibilitatea de a o evalua în mod corect și de a lua propriile decizii.

Ce anume vreau să spun exact atunci când susțin că Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a invitat pe poporul său „la islam”?

Dați-mi voie să vă explic atât cât pot de clar. Eu cred că Isus (Pacea fie asupra sa!), ca o chestiune de probabilitate istorică, i-a invitat pe ascultătorii săi la un sistem de credință al cărui principiu călăuzitor este acela că trebuie să fie adorat și slujit Creatorul, iar nu creația. Concluzia acestei credințe este că omul trebuie să urmeze Voia lui Dumnezeu și nu cea umană.

Cred că manipulările de mai târziu au corupt această învățătură și au condus religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) către principiul de sacrificiu pentru ispășirea păcatelor omenirii. Eu cred că versetele Q din Evanghelii au tendința de a confirma aceste convingeri ale mele.

Ocazional, oamenii se întrebă dacă este posibil ca acele complicate chestiuni textuale prezentate de învățații Q să fie „rezumate” într-o singură frază. Vă prezint fraza pe care o propun eu:

„Cei mai buni experți ai Noului Testament de astăzi cred că unele versete din Evanghelie par să prezinte o imagine

istorică a lui Isus mai exactă decât o fac alte versete din Evanghelie.”

Altfel spus, învățații de azi identifică anumite pasaje – pasajele Q – nu numai ca fiind instructive, ci și ca fiind, *din punct de vedere istoric, mai relevante* decât alte pasaje. Cu toate acestea, cei mai mulți creștini ignoră complet această cercetare sau implicațiile memorabile ale acesteia.

Dacă ar fi să le spuneți membrilor oricărei congregații creștine despre existența acestor versete... și apoi să îi întrebați ce cred că ne învață cele mai vechi versete ale Evangheliei... cei mai mulți ar răspunde că primele versete trebuie să sublinieze cumva statutul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind singurul fiu al lui Dumnezeu.

Și s-ar înșela.

Desigur, oamenii rezonabili pot avea păreri diferite în legătură cu vechimea și autenticitatea cuvintelor care formează elementul cheie al acestei cărți.

Toată lumea trebuie să fie de acord, însă, că respectivele cuvinte apar în Evangheliile care se găsesc în fiecare Biblie și că sunt obligatorii pentru fiecare creștin. Și pentru oricine este cu adevărat dispus să urmeze cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ar trebui să fie suficient.

Pentru a afla mai multe despre motivul pentru care atât de mulți învățați sunt atât de insistenți acum în legătură cu datarea timpurie a pasajelor în cauză, a se vedea *anexa A*. Pentru moment, vă rog să înțelegeți că această carte prezintă

o foarte mică „părticică” din Noul Testament și subliniază cuvintele care apar în aceasta „părticică”. În timp ce evaluați această „părticică”, amintiți-vă că majoritatea cercetătorilor biblici din zilele noastre – niciunul dintre ei, musulmanii – consideră versetele Q din Luca și Matei ca pe învățăturile istorice cele mai apropiate de adevăr la care vom avea acces vreodată cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!), cu excepția descoperirii unor texte vechi care nu erau cunoscute înainte.

Unele persoane care aud motivele pentru care cred așa cum o fac reacționează cu multă furie și mulți dintre acești oameni furioși încearcă să îi discrediteze pe cercetătorii din spatele Q. Ei se înșeală.

Dacă teoria Q este convingătoare pentru tine, depinde de cum interpretezi dovezile. Cu toate acestea, chiar și dacă ai respinge toată munca învățaților Q, această carte poate, fără îndoială, să fie de interes pentru tine, asumând două și doar două lucruri:

- **primul**, că ești un creștin meditativ capabil să iei tu singur deciziile pentru tine în problemele importante (cum ar fi, spre exemplu, dacă Isus – Pacea fie asupra sa! – a predicat sau nu public despre propria sa jertfă pentru păcatele omenirii).

- **al doilea**, că *nu respingi versetele din Evanghelie în cauză*.

Acest al doilea punct este extrem de important și merită subliniat. Chiar dacă cineva nu ar fi de acord în mod vehement

cu savanții în privința datării versetelor Q i-ar fi foarte greu, într-adevăr, să conteste prezența lor în Noul Testament.

Ele sunt acolo, chiar dacă cineva le acceptă sau nu ca fiind o sursă a Evangheliilor și chiar dacă sunt sau nu favorabile teologiei creștine.

Este posibil, desigur, că unele persoane să se simtă inconfortabil cu ideea că anumite pasaje din Evanghelie sunt mai vechi sau mai autoritare decât alte pasaje din aceeași Evanghelie. În cazul în care este mai ușor a gândi despre versetele care apar în paginile care urmează că provin pur și simplu din anumite porțiuni din Biblie – porțiuni pe care autorul se întâmplă să le prefere mai presus decât pe altele – este la fel de bine.

Nu este nimic „nou” aici. Este doar o încercare de a ne concentra din nou sau poate de a ne concentra pentru prima dată, pe ceva foarte vechi, pe câteva dintre părțile extrem de importante ale mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

În cazul în care considerați că studiul Evangheliilor este o parte importantă din viața dumneavoastră spirituală, sper că veți lua în considerare să continuați până la capitolul următor. Dacă, dimpotrivă, credeți că ceea ce putem găsi în Evanghelii nu are nicio legătură cu viața dumneavoastră spirituală, poate doriți să vă opriți aici.

Cea mai mare parte a adolescenței mele am studiat Scripturile

creștine de unul singur și am făcut acest lucru în mod obsesiv.

Când spun că am citit Scripturile în mod obsesiv, vreau să spun că am fost atras de Evangheliile după Matei,

Marcu, Luca și Ioan ca un magnet.

Există o mulțime de note și repere în acea Biblie veche a mea în Psalmi, în Eclesiastul, în Proverbe – dar cele mai multe dintre note și sublinieri sunt în Evanghelii. Însă, am simțit, chiar și la o vârstă fragedă, că existau unele probleme interne cu textele pe care le-am iubit atât de mult.

Capitolul 3

„Legea naturala”

„... Acela care este călăuzit, este numai pentru sine, iar acela care rătăcește, numai împotriva sa însuși...”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:41]

„De voiește Allah să călăuzească pe cineva, atunci îi deschide pieptul pentru islam, iar dacă voiește să ducă pe cineva la rătăcire, atunci îi face pieptul îngust și închis, ca și cum s-ar căzni să se urce în Cer. Astfel trimite Allah osânda asupra acelor care nu cred.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:125]

Cum determină oamenii pentru ei înșiși ceea ce este corect și ceea ce este greșit? Ce este acest proces și cum funcționează el?

Sunt învățați creștini și teologi care ne învață că doctrina creștină este bazat pe principiul că *umanitatea însăși* inculcă un simț moral de bază, de durată și previzibil în comunitățile umane. Acest simț moral, după cum ni s-a spus, este standardul de comportament coerent și imposibil de ignorat al lui Dumnezeu, un standard care este întotdeauna clar pentru comunitatea umană. Spre exemplu, C.S. Lewis, autorul cărții *Creștinismul cel simplu* și scriitorul creștin modern în limba engleză cel mai aclamat, insistă pe această viziune.

Chiar și un tiran, ni se spune, „știe ce este corect și ce este greșit” (indiferent dacă el alege să recunoască distincția pentru el însuși). Știm acest lucru; argumentul funcționează,

deoarece tiranul va încerca, să prezinte, cel puțin, acea aparență de virtute pentru lumea exterioară. Această înțelegere a acțiunilor bune și rele poate fi ceva ce o persoană folosește selectiv, dar, ni se spune, este de încredere.

Chiar și un ipocrit, susține teoria, are un simț al proprietății fundamental. Ipocriții pretind că acționează după un set de standarde (pentru că ei știu că aceste standarde sunt corecte sau considerate astfel), dar, de fapt , ei acționează după alt set de standarde (despre care știu că este greșit).

Chiar și o persoană sadică, auzim, după ce a zdrobit o victimă neajutorată pentru că a reușit să aibă un anumit avantaj, va susține că acțiunea sa a fost justificată sau „corectă”, având în vedere situația cu care el sau ea s-a confruntat.

Dacă există excepții de la această noțiune de simț moral uman fundamental, de lungă durată, este numai din cauza individului căruia îi lipsește capacitatea de a percepe ce este drept sau greșit, sau capacitatea de a „falsifica” această percepție. O astfel de persoană, continuă teoria, nu este decât o anomalie, urmarea norocului, precum ceea ce apare la capătul îndepărtat al unei curbe. Așa cum unele persoane pot fi daltoniste sau pot avea probleme de auz, tot așa poate exista un număr ne semnificativ de persoane cărora le lipsește această capacitate umană fundamentală, aceea de a face diferența între bine și rău. Astfel de oameni „imorali” sunt, se presupune, ceva asemănător aberațiilor genetice – ciudățeniile ale naturii. Totuși, suntem asigurați că ființele umane ca grup

au capacitatea evidentă, de durată și consecvență, de a distinge binele de rău.

Această capacitate inerentă de a face diferența între bine și rău este numită uneori „legea naturală” sau „legea naturii umane”. Fraza sugerează un standard moral (sau *lege*) static și previzibil, care este, deși adesea ignorat, consistent și previzibil (sau *natural*) pentru marea majoritate a ființelor umane ca mine și ca tine.

Această doctrină a devenit un pilon de bază important a ceea ce numim acum teologie creștină predominantă. Dumnezeu a stabilit un standard clar și consistent privind binele și răul pe care umanitatea, chiar dacă nu întotdeauna îl ascultă, cu siguranță îl înțelege fără nicio problemă.

Islamul consideră această noțiune ca fiind incompletă. Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) se referă la aceasta tot ca fiind incompletă și veți vedea de ce într-o clipă.

Islamul prevede că fiecare om posedă: **a)** liber arbitru și **b)** un suflet care știe ce este bine pentru el și ceea ce este rău, un suflet pe care Allah (Dumnezeu) l-a inspirat pentru a ne îndruma să alegem binele. Unii oameni, cu toate acestea, folosesc liberul arbitru pentru a deveni tot mai surzi la sfaturile sufletului și aceasta este partea pe care Lewis o omite, ar putea argumenta un musulman.

Lewis ignoră posibilitatea ca atunci când un om face alegeri, acestea fie îi vor degrada sufletul, fie îl vor purifica.

Islamul susține că oamenii care fac în mod conștient alegeri care *susțin* dorința inerentă de dreptate a sufletului sunt aduși în mod dinamic spre claritatea morală pe care Allah (Dumnezeu) le-a destinat-o, devenind tot mai siguri cu privire la ceea ce este corect și la ceea ce este greșit.

Pe de altă parte, oamenii care fac în mod conștient alegeri care *se opun* dorinței inerente a propriilor suflete pentru dreptate *comit violență împotriva propriilor suflete*. Ei își imaginează că sunt feriți de Planul lui Allah (Dumnezeu), imuni față de responsabilitatea de a-l da socoteală Lui. Și aceasta este o prostie.

Așadar... Allah (Dumnezeu) știe totul și înțelege totul; Allah (Dumnezeu) a acordat, de asemenea, liber arbitru omenirii. Suntem lăsați, ca urmare a propriilor noastre alegeri, cu o constant îmbunătățită sau constant deteriorată capacitate de a distinge binele de rău.

Islamul susține că supunerea față de Voința lui Allah (Dumnezeu) *îmbunătățește* capacitatea de a distinge alegerile bune de cele rele. Împotrivirea față de Voia lui Allah (Dumnezeu) *degradează* această capacitate. O politică de rezistență fermă, încăpățânată, pe termen lung, la Voia Singurului Dumnezeu conduce în primul rând la adorarea propriilor dorințe și, mai ales, la abandonarea autorității morale. Acest lucru este o adevărată catastrofă.

Capacitatea noastră de a distinge binele de rău, susține islamul, *nu este* consecventă și previzibilă, ci variabilă.

Această capacitate de a distinge binele de rău este parte din Planul lui Dumnezeu, desigur, dar din punctul nostru de vedere depinde de alegerile și gândurile noastre.

În cazul în care am persista în iluzia de autosuficiență și independență față de Allah (Dumnezeu), spune islamul, am fi în cele din urmă devorați de propriile noastre iluzii și acele iluzii ar prelua, în cele din urmă, viețile noastre și abilitatea noastră de a raționa.

Dacă persistăm în adorarea propriilor noastre dorințe ca și cum acestea ar fi Dumnezeu – ignorându-L, astfel, pe Dumnezeu – se întâmplă un lucru cu adevărat înfricoșător. Aceste dorințe vor ajunge să ne conducă viețile.

Acest întreg proces, insistă islamul, este *dinamic*. Suntem în mod constant în mișcare. Întrebarea este: în ce direcție?

Un tiran, un alcoolic, un dependent de droguri, un criminal în serie sau oricine altcineva, aflat într-un stadiu avansat de egoism și autoadorare va înceta, *în cele din urmă*, chiar și să pretindă că el sau ea are vreo obligație de a distinge binele de rău. O astfel de persoană va înceta să creadă *în cele din urmă* că aceste distincții sunt importante. Aceste persoane, cred musulmanii, se conduc pe ele însele către propria osândă.

Încă o dată: întrebarea este una despre *mișcare*.

Este ca și cum cineva ne-ar întreba: „Unde mergeți?” și apoi ne-ar ajuta să călătorim în orice direcție indicată de noi. Există o destinație a întinericului, care este urmarea directă a

alegerilor personale îmbrățișate. Gândiți-vă la Adolf Hitler, care nu a devenit dintr-o dată instabil, ci *treptat*, pe măsură ce cel de al doilea război mondial l-a motivat. În ultimele sale zile, Hitler a criticat chiar și poporul german, despre care spunea înainte că era rasa stăpână. Ce perversiune mai mare a propriilor „standarde” ne putem imagina? Sau gândiți-vă la John Belushi din ultima perioadă a vieții sale, al cărui comportament îngrozitor a șocat chiar și Hollywood-ul anilor 1980 (o comunitate nu foarte ușor de șocat). În ultimele luni, Belushi i-a îngrozit pe unii oameni suprasaturați, iar unii dintre ei îl cunoșteau de mulți ani.

Oamenii cu astfel de „standarde morale” nu le moștenesc la naștere; ci le *dobândesc*, de obicei, prin ani de efort răbdător, persistent, de autodistrugere. Oamenii care ajung la acest sumbru și înfricoșător punct, nu o fac pentru că au o genetică defectă asemănătoare cu a celor daltoniști sau a celor care nu pot auzi, ci pentru că ei aleg, în repetate rânduri, să meargă pe un drum greșit. Și alegerea devine mai ușoară cu fiecare alegere.

Aleister Crowley, autoproclamatul satanist, a îmbrățișat o viziune care spunea: „*Fă ceea ce dorești să fie legea Pământului*”. Cu siguranță el nu s-a născut cu aceste convingeri. Fără îndoială, el a trebuit să se străduiască pentru a le dobândi.

Această idee de a te strădui este destul de importantă. În islam, anumite tipuri de străduințe sunt văzute ca o caracteristică constantă a naturii umane. O persoană se străduiește fie pentru *purificarea* sufletului propriu, fie pentru *degradarea* acestuia. A persista în prima categorie este o

adevărată victorie; iar a persista în cea din urmă este înfrângerea definitivă.

Și acest lucru, după cum sugerează cele mai vechi versete ale Evangheliei, este înțelegerea viziunii moralei umane pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) dorește să o avem.

„Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat.”

[Biblia, Matei, 23:12]

Dacă suntem sinceri cu noi înșine, vom admite natura provocatoare a unui verset ca acesta. Biblia ne spune că citim cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!)... dar cumva cuvintele nu par a se potrivi cu ușurință cu ceea ce am putut învăța despre Isus (Pacea fie asupra sa!).

De fapt, acesta este tipul de verset pe care l-am putut citi de zeci, sute de ori fără să „ne prindem” de ceea ce încearcă să spună. Există multe pasaje ale Evangheliei ca acesta, pasaje peste care tindem să trecem în grabă sau să le „arhivăm” pentru a le studia în viitor dacă nu le putem aplica instantaneu în viețile noastre.

Ce s-ar întâmpla dacă am zăbovi puțin la un verset ca acesta?

Este posibil ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să ne spună că o viziune *morală* care se bazează pe promovarea intereselor egoiste, înguste, va conduce, într-o măsură previzibilă, la pierderea *spirituală*?

Este posibil ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să vrea ca noi să înțelegem că o viziune *morală* care respinge obsesia egoistă va conduce, previzibil, la câștigul *spiritual*?

Poate că Isus (Pacea fie asupra sa!) ne avertizează să ne ferim de acea străduință care se bazează pe autoabsorbție, pe autopromovare, pe autoobsesie.

În altă parte, Isus (Pacea fie asupra sa!) ne spune să ținem ochii deschiși spre lumină, pentru a putea câștiga mai multă lumină. Acestea sunt alte vorbe „dificile”. Vă rugăm să vă opriți un moment pentru a citi cuvintele de mai jos îndeaproape și cu evlavie... chiar dacă le-ați citit de multe ori în trecut. Este posibil ca, la fel ca mine, să le fi citit de zeci de ori fără a apuca să înțelegem destul de bine ce înseamnă.

„Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău

este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de

întuneric. ~ Ia seama, dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric.”

[Biblia, Luca, 11:34-35]

Din nou, trebuie să fim dispuși să ne așezăm în liniște pentru un timp cu pasaje ca acesta. Nu putem citi în grabă astfel de cuvinte. Trebuie să le înțelegem sensul exact și să fim dispuși să ne luăm timpul necesar pentru a le avea în vedere. Unele învățături sunt menite să fie avute în vedere pentru un timp.

Odată ce am încetinit suficient pentru a dedica timp acestor cuvinte, odată ce i-am cerut călăuzire lui Dumnezeu, le putem simți în profunzime.

După ce ne-am oprit pentru a asculta cu atenție aceste cuvinte, am putea ajunge la concluzia că ele au ceva de a face cu percepția *morală*, determinând ceea ce este corect și ceea ce este greșit în viețile noastre.

Nu ne spun aceste cuvinte, de fapt, că viziunea morală, ca și orbirea morală, se perpetuează și se întărește pe sine?

Observați cuvintele **plin de lumină**. În aceste cuvinte, Isus (Pacea fie asupra sa!) pare a spune că aceia care se străduiesc din greu pentru a face ceea ce este corect, nu vor avea numai o recompensă, ci o recompensă *cumulativă*. De asemenea, el ne spune că cei care se străduiesc în altă direcție nu vor avea doar o pedeapsă, ci o pedeapsă *cumulativă*, care îi va împinge „într-o zonă negativă”. El vorbește despre un proces dinamic, despre un suflet în mișcare.

În cele din urmă, am putea ajunge la concluzia că aceste cuvinte vorbesc despre *capacitatea noastră de a asculta îndemnul propriului suflet*.

Din nou, ați putea găsi că sunteți de acord cu această interpretare sau că nu sunteți de acord cu ea. Singura greșală, cred, se află în *a lăsa puterea goală a obișnuinței să ne priveze de șansa de a avea o întâlnire directă cu învățăturile lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!)*.

Luăți în considerare, totuși, un alt pasaj „dificil” din Evanghелиii.

**„Iar el le-a zis: «Vă spun că celui ce are, i se va da;
dar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are...»”**

[Biblia, Luca, 19:26]

Cu o chestiune de experiență practică, acest pasaj nu are niciun sens. Nu am mere – două mere trebuie luate de la mine. Cum poate cineva să ia ceva de la altcineva care nu are nimic?

Cu toate acestea, atunci când ne gândim la ideea sufletului care știe ce este bine pentru el și ce este rău pentru el, sufletul pe care îl ascultăm cel mai atent sau refuzăm să îl auzim cu cea mai mare încăpățănare, sunt aceste cuvinte atât de încurcate? Aceste cuvinte pot avea doar un singur sens... sensul final.

Acest verset important, atunci când îl comparăm cu cele pe care le-am examinat deja, poate deveni un pic mai clar pentru noi. Dacă i-am dedica un timp, ar putea începe să ne vorbească. Și ceea ce spune ar putea suna ceva de genul:

„Alegerile noastre se sporesc pe ele însele. Când ne ascultăm sufletele și ne străduim să obținem recompensa lui Dumnezeu, ne este acordat mai mult din Binecuvântarea Sa. Când ne străduim în altă direcție, ne săpăm noi înșine groapa.”

Isus (Pacea fie asupra sa!) ne spune în altă parte că ceea ce *susținem* în inima noastră, în cele din urmă, este cea care face posibil adevăratul succes pentru ființele umane. Luați în considerare aceste cuvinte.

„Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.”

[Biblia, Matei, 6:21]

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui,

iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui;

căci din prisosul inimii vorbește gura.”

[Biblia, Luca, 6:45]

Este ca și cum Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-ar întreba: *„Ce faceți cu inima voastră? Pentru ce o folosiți? O folosiți pentru a construi ceva în plus sau pentru a aduce pierderi în viața voastră? Încotro mergeți?”*

El (Pacea fie asupra sa!) ne mai spune, făcând parcă cu ochiul și un semn din cap, despre femeia care ascunde ferment în cincizeci de măsuri de făină. Cum crește pentru ea!

Pot să vă rog să vă luați doar un moment pentru a vă ruga lui Dumnezeu pentru călăuzire, pentru a înțelege adevăratul sens al acestor versete importante pe care le-ați

citit în acest capitol? Poate că ar trebui să faceți acest lucru înainte de a continua cu următorul capitol din această carte.

În cazul în care cuvintele respective ar fi fost ale mele, v-aș fi înțeles și v-aș fi respectat decizia de a refuza cererea mea de a vă ruga pentru călăuzire. Dar dacă *Isus* (Pacea fie asupra sa!) a spus aceste cuvinte, după cum ne spune Biblia, atunci este cu siguranță potrivit pentru noi să solicităm ajutorul Creatorului nostru pentru a înțelege aceste învățături.

Până la urmă: de ce ar fi spus *Isus* (Pacea fie asupra sa!) aceste lucruri dacă nu trebuia să le înțelegem și să le aplicăm în viețile noastre?

Îmi amintesc atât de clar când am citit povestea din capitolul 22 al lui Luca, în care Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a retras de lângă

apostoli, s-a rugat și, când s-a întors, ei dormeau.

Cine, m-am întrebat, ar fi putut să îl observe în timp ce se ruga... și apoi să povestească incidentul pentru ca în cele din urmă să poată fi inclus în Evanghelia după Luca?

Există un alt pasaj în Evangheliile unde Isus se presupune că include cuvintele „lasă-l pe cel care citește

să înțeleagă” într-unul dintre discursurile sale rostite, care

mi s-a părut ciudat. Și a fost încă un loc unde autorul Noului Testament

i-a asigurat pe creștinii din primul secol

că generația lor va vedea a doua venire a Mesiei –

un pasaj pe care l-am considerat greu de

potrivit cu doctrina creștină modernă. Acestea și

alte întrebări despre Noul Testament au apărut pe când eu

eram încă destul de tânăr, cu siguranță, înainte de a împlini cincisprezece ani.

A manipulat cineva Evangheliile?

Și dacă da, cine? Și de ce?

Am „arhivat” întrebările mele pentru mai târziu, și am decis că

adevărata problemă era aceea că nu făceam parte din viguroasa

comunitate a credinței creștine.

Capitolul 4

Isus (Pacea fie asupra sa!) și magicienii

„Nu se cuvine ca un om căruia Allah i-a dăruit Cartea, Cărmuirea și Profeția

să spună apoi lumii: «Fiți adoratorii mei și nu ai lui Allah!», ci

[se cuvine să spună]: «Fiți supuși Domnului, pentru că voi ați învățat [pe alții]

Cartea și ați iscodit-o.» ~ Și el nu vă va putea porunci să-i luați pe îngeri și

pe profeți drept Domni. Oare ar putea să vă poruncească necredința după

ce ați fost supuși [ai lui Allah, musulmani]?!

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:79-80]

Cine a fost Isus (Pacea fie asupra sa!)? Sau – în cazul în care preferăm timpul prezent, cum o fac mulți – cine este el? Ce ne-ar fi spus Isus (Pacea fie asupra sa!) acum două milenii, ce ne-ar spune astăzi, despre slujirea lui, misiunea, obiectivele sale, identitatea sa? Acestea sunt întrebări decisive, întrebări care ne provoacă.

Dacă scriitorul creștin C.S. Lewis și alți învățați și teologi ai creștinismului ar avea dreptate, Isus (Pacea fie asupra sa!)

ne-ar spune: „*Eu sunt Dumnezeuul întrupat, a doua persoană din Sfânta Treime.*”

Lewis susține acest punct de vedere despre Isus (Pacea fie asupra sa!) cu astfel de cuvinte:

„Acum două mii de ani, a apărut un om printre evrei, care pretindea a fi Dumnezeu, un om ale cărui cuvinte și fapte au tulburat profund autoritățile religioase din zilele lui și a cărui misiune continuă să tulbure întreaga omenire. În evaluarea carierei acestui om, există doar două variante pentru noi. Îl putem considera fie un nebun, fie îl putem considera Fiul lui Dumnezeu. Nu există o cale de mijloc. Și cine va susține că Isus a fost nebun?”

Acum, trebuie să fiu sincer și să recunosc că acest argument m-a supărat timp de mulți ani... deoarece îmi amintește foarte mult de spectacolul unui magician.

Magicienii, atunci când doresc să pară că au puteri supranaturale în fața publicului care plătește, apelează adesea la o serie de elemente confuze: un semnal luminos neașteptat care apare din unele prafuri strălucitoare, o doamnă cu o ținută provocatoare, un zgomot puternic din afara scenei sau chiar ceva atât de simplu ca un gest sau un cuvânt.

Magicienii folosesc aceste elemente de confuzie nu de dragul unui simplu teribilism, ci cu un scop anume și în acest timp au un obiectiv subtil în minte.

Să luăm, spre exemplu, cazul unui magician al cărților. Scopul este acela de a *distrage atenția* unui membru al

publicului care a fost chemat pe scenă pentru o clipă, suficient de mult pentru a manipula cărțile, și apoi să se miște suficient de repede încât să îl convingă pe voluntar că a ales o carte la întâmplare, prin proprie voință. De fapt, cu toate acestea, magicianul a „forțat” o carte prestabilită pentru el.

Acesta este principiul de creare a dezorientării folosit de magicieni.

Lewis se angajează într-o scamatorie foarte asemănătoare prin argumentul său, atunci când spune: „*nebun sau Fiul lui Dumnezeu*”, care apare în cartea sa, *Creștinismul cel simplu*.

Desigur, nu există nicio persoană meditativă, conștientă spiritual – creștină sau de altă religie – care poate citi Evangheliile cu o minte și o inimă deschise, care să ajungă la finalul acestei experiențe la concluzia că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un nebun. Și astfel se trezește credinciosul cu o carte pe care nu a ales-o în mână, o carte pe care a fost obligat să o aleagă, o carte care îl informează că Isus (Pacea fie asupra sa!) este singurul fiu al lui Dumnezeu, partea umană a Treimii – după cum (este asigurat) el însuși susține că ar fi.

Cu toate acestea, creștinii meditativi trebuie să fie pregătiți să apeleze la cuvintele cele mai autentice ale Evangheliilor pentru a determina adevărul sau falsitatea acestor chestiuni.

Odată ce rezolvăm aceasta cu tărie în inimile noastre, am putea găsi că suntem suficient de curajoși pentru a ne pune întrebarea pentru noi înșine: „*Cine este Isus?*”

Oare spune el: „Eu sunt singurul fiu al lui Dumnezeu și a doua persoană a Trinității?” Dacă examinăm această funestă întrebare cu atenție, vom ajunge la o concluzie extraordinară. Ne putem uita prin Evangheliile oricât am dori, va fi foarte greu să găsim într-adevăr un verset în care Isus (Pacea fie asupra sa!) spune acest lucru.

Acum, islamul ne învață că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) *a respins* cu tărie ideea că el ar fi fost de origine divină. Majoritatea creștinilor de rând nu sunt de acord cu învățăturile islamului și aceasta din cauza insistenței categorice asupra acestui punct.

Avem cu siguranță dreptul de a fi sceptici cu privire la afirmațiile islamului cu privire la această problemă. Este drept să cerem dovezi *din Evangheliile* și nu din orice altă sursă, înainte de a deduce că Isus (Pacea fie asupra sa!) a respins rolul divin pe care trebuia să îl îndeplinească în chestiunile umane și cu care atât de mulți cred că el s-a născut.

Deci, întrebarea devine: putem găsi măcar *un singur* pasaj în Evanghelie care sugerează plauzibil că Isus (Pacea fie asupra sa!) *a respins* ceea ce astăzi este înțelegerea predominantă a misiunii sale? Putem descoperi un verset care îl arată pe el *negând* că a fost încarnarea divină a lui Dumnezeu, a doua persoană a Trinității?

Dacă *nu putem* găsi un astfel de verset, atunci discuția a luat sfârșit. Islamul nu a reușit să își susțină pretențiile. Dar dacă găsim un astfel de verset, atunci avem, probabil, obligația să observăm puțin mai îndeaproape ceea ce are de spus islamul despre Isus (Pacea fie asupra sa!).

Avem, cred, dreptul și datoria de a determina dacă este adevărat sau nu că Lewis, pe măsură ce ne oferă cărțile de joc, încearcă să ne distragă atenția cu argumentul lui de nebunie sau divinitate – și dacă da, de la ce ar putea încerca să ne distragă atenția. Dezorientarea este bună pentru divertisment, dar nu își are locul, trebuie să recunoaștem, când vine vorba de chestiuni importante precum determinarea propriului drum spre salvare.

Ei bine, atunci de la ce ar putea dori Lewis să ne distragă atenția?

Probabil de la pasaje din Evanghelie ca acesta... în care Isus (Pacea fie asupra sa!) neagă în mod explicit orice pretenție de Divinitate:

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat: «Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?» ~ «Pentru ce Mă numești bun?», i-a zis Isus. «Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.»” [Biblia, Marcu, 10:17-18]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost Dumnezeu, de ce ar fi spus ceva de genul acesta? El a uitat cumva că era Dumnezeu când a rostit aceste cuvinte? (*Notă* - Am avut o discuție cu o femeie care mi-a asigurat că acest pasaj din Marcu nu apare într-adevăr în Evanghelii și care a refuzat să creadă că acesta există până când i-am dat numărul de capitol și verset și a căutat ea singură!)

Am mers vreodată la biserică și am auzit o predică dedicată în exclusivitate lui Marcu 10:18?

Dacă răspunsul nostru este „nu”, poate că este corect să ne întrebăm de ce este așa... și să ne întrebăm de la ce alte pasaje din Evanghelie încearcă magicianul nostru să ne distragă atenția.

Poate că magicianul ar prefera să ne distragă atenția de la cuvintele care apar în următoarele pasaje din Evanghelie... cuvintele cu care Isus (Pacea fie asupra sa!) spune clar că *toți* credincioșii adevărați sunt (metaforic vorbind) copiii lui Dumnezeu:

„Dar Eu vă spun: iubiți-i pe vrăjmașii voștri, binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, faceți-le bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ~ Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în Ceruri; căci El face să răsară Soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedreți.” [Biblia, Matei, 5:44-45]

Sau poate că magicianul este dornic să ne distragă atenția de la pasaje din Evanghelie ca acesta... în care Isus (Pacea fie asupra sa!) ne distrage atenția *de la* respectul pentru el, spre ascultarea doar a lui Dumnezeu:

„Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din nord și-a ridicat glasul și a zis: «Ferice de pântecul care Te-a purtat și de sânii pe care i-ai supt!» ~ Și El a răspuns: «Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!»” [Biblia, Luca, 11:27-28]

Sau poate că trebuie să fim distrași de la acest pasaj din Evanghelia... în care Isus (Pacea fie asupra sa!) ne amintește că doar Dumnezeu este Cel Care iartă păcătoșii:

„Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: «Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. ~ Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău cum am avut eu milă de tine?» ~ Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. ~ Tot așa vă va face și Tatăl Meu Cel Ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.»” [Biblia, Matei, 18:32-35]

În aceste pilde, Isus (Pacea fie asupra sa!) spune că *el însuși* ne va trimite să fim torturați dacă nu îi iertăm pe cei ce ne-au greșit, după ce am fost iertați? Sau el spune că *Tatăl său Ceresc* – Tatăl nostru Ceresc! – ne va trimite la torturi dacă alegem să persistăm în această ipocrizie?

Avem dreptul să întrebăm: este acest Tată Ceresc despre Care vorbește același sau altul diferit de Tatăl la care se referă în altă parte ca la Tatăl tuturor credincioșilor, Cel care face ca Soarele să răsară și ploaia să cadă peste noi toți?

Pentru a fi siguri, toate aceste pasaje apar în Noul Testament și acestea sunt toate destul de ușor de căutat și consultat. Dar dacă ați încerca vreodată să purtați o discuție cu membrii clerului (cum am făcut eu), veți descoperi că un lucru foarte interesant se întâmplă atunci când doriți să vorbiți despre aceste pasaje. Pavel apare pe neașteptate.

Puteți începe prin a vorbi despre cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), dar veți termina cumva întotdeauna vorbind despre cuvintele lui Pavel. Și acest lucru este, susțin eu, dezorientare.

Credința pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) a predicat-o nu a fost pavelismul și nicio cantitate de escrocherie abilă nu poate, sub nicio formă, modifica acest fapt.

Nu ar trebui să cerem o permisiune specială pentru a ne concentra pe cuvintele autentice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci *numai* pe cuvintele autentice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Și dacă suntem dispuși să ne concentrăm numai pe cuvintele autentice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!), putem în cele din urmă concluziona că ele prezintă o imagine a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca profet uman, o imagine care este uimitor de similară cu aceea oferită în Coran.

Creștinii din întreaga lume repetă rugăciunea Domnului cu credință în fiecare zi, atribuind cuvintele sale deosebite lui Isus însuși (Pacea fie asupra sa!). Avem dreptul de a întreba: această rugăciune le cere credincioșilor să apeleze la Isus (Pacea fie asupra sa!)? La Trinitate? La Duhul Sfânt? Sau la „Tatăl nostru”?

Avem dreptul să întrebăm: la cine se ruga Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când a rostit aceste cuvinte? La el însuși? Cu siguranță, nu! Și Isus (Pacea fie asupra sa!) nu apelează la „Tatăl meu” ... ci la „Tatăl nostru”.

Și avem dreptul să întrebăm: *De ce* rostea aceste cuvinte, dacă el însuși era Dumnezeu?

În cele din urmă, răspunsul nostru sincer la întrebarea „Cine este Isus?” nu trebuie să fie mult mai elaborat sau sofisticat decât un simplu „Nu știu”. Acesta ar putea fi cel mai bun răspuns în timp ce parcurgem Evangheliile. Acesta nu este cu siguranță un răspuns cu care să ne rușinăm. Și este mult mai bine decât să răspundem de parcă problema cu care ne confruntăm de fapt este „Cine a spus Pavel că este Isus?”

Singurul răspuns care este demn de rușine, atunci când suntem întrebați „Cine este Isus?”, este acela pe care îl dăm doar din obișnuință, trecând peste cuvintele reale din Evanghelie. Ne-am putea confrunta cu dificultăți grave dacă alegem în mod conștient să răspundem din obișnuință la această întrebare atunci când știm mai bine.

C.S. Lewis și teologii a ceea ce este astăzi cunoscut drept creștinismul convențional poate își doresc să răspundem la această întrebare din obișnuință. Ei au motivele lor. Ei și-au făcut propriile alegeri. Și au aranjat cărțile așa cum au considerat că se potrivesc.

Dacă acceptăm cartea care ne-a fost oferită și apoi ne spunem că am ales în mod liber, depinde doar de noi.

La optsprezece ani, am condus colegiul și am intrat în

Biserica Romano-Catolică. În colegiu, am întâlnit o fată catolică

*frumoasă și plină de compasiune, care avea să devină
marea mea dragoste și sprijinul din viața mea;*

ea nu era deosebit de religioasă, dar a apreciat cât de importante

erau aceste chestiuni pentru mine și m-a susținut în convingerile mele.

Fac o mare nedreptate resurselor ei aparent nelimitate de putere,

sprijin și dragoste, comprimând începutul relației noastre în câteva fraze aici.

L-am întrebat pe preotul campusului – un om pios și plăcut –

despre unele materiale din Evanghelie, care mi-au creat probleme, dar el a devenit agitat și a schimbat subiectul.

Cu altă ocazie, îmi amintesc că i-am spus că mă concentram

pe Evanghelia după Ioan deoarece era (gândeam eu atunci) Evanghelia în

care se vorbea la persoana întâi despre evenimentele în cauză.

Din nou, el s-a bâlbâit, a schimbat subiectul și

nu a vrut să discutăm despre meritele unei Evanghelii

peste alta; pur și simplu, el a insistat că toate cele patru erau

importante și că ar trebui să le studiezi pe toate.

Aceasta a fost o conversație grăitoare și una decisivă, după cum s-a dovedit.

Capitolul 5

Problema lipsei de logică

„Lui Allah I se cuvine credință curată...”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:3]

Este Dumnezeu ilogic atunci când are de a face cu umanitatea?

Atunci când se văd presați să explice unele puncte greu de înțeles ale doctrinei creștine – ce înseamnă Sfânta Treime, spre exemplu, sau dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a promis într-adevăr urmașilor săi că se va întoarce în timpul vieții lor, sau de ce ar avea nevoie un Dumnezeu Atotputernic de sacrificiul unei ființe umane înainte de a acorda mântuirea păcătoșilor care se căiesc – unii oameni au oferit un răspuns particular, distinctiv. Și răspunsul lor are de a face cu lipsa de logică.

Logica umană, spune raționamentul, nu se poate aștepta niciodată să înțeleagă Logica Divină, și acest lucru, cu siguranță, pare greu de disputat. Cu toate acestea, raționamentul nu se termină aici.

Învățăturile creștine de bază – precum formularea trinitară a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt complexe și contraintuitive, ni se spune, *deoarece* Dumnezeu Însuși a creat, din motive proprii, o realitate care este ciudată, misterioasă și imprevizibilă. Așadar, nu ar trebui să ne surprindă faptul că religia Lui este ciudată, misterioasă și imprevizibilă.

Prin urmare, atunci când întâlnim la credința creștină ceva care pare să ne contrazică instinctul propriu, experiența sau simțul realității, trebuie să ne antreneze să facem un pas înapoi și să acceptăm că această aparentă lipsă de logică este o *dovadă* a lucrării Mâinilor lui Dumnezeu.

Atunci când o persoană mediativă analizează această explicație, el sau ea s-ar putea întreba, la prima vedere, dacă este serioasă. Însă C.S. Lewis, cel mai respectat scriitor creștin al secolului al XX-lea, a fost un celebru susținător al acestui punct de vedere și el l-a luat cu siguranță în serios.

În cartea sa, *Creștinismul cel simplu*, Lewis respinge energic plângerile celor care găsesc explicațiile ortodoxe ale creștinismului ca fiind nesatisfăcătoare „deoarece simplitatea este atât de frumoasă, etc.” Apoi, Lewis sugerează că astfel de oameni sceptici pur și simplu nu au reușit să observe adevărata natură a lucrurilor. „În afară de a fi complicată”, scrie Lewis, „realitatea, din experiența mea, este, de obicei, ciudată. Nu este simplă, nu este evidentă, nu este ceea ce vă așteptați... Realitatea, de fapt, este de obicei ceva ce nu puteți desluși. Acesta este unul dintre motivele pentru care cred în creștinism. Este o religie pe care nu o putem desluși.” (C.S. Lewis, *Creștinismul cel simplu*, New York: Harper Collins, ediția 2001, pag. 41)

Acestea sunt cuvinte importante și sper că le veți considera îndeaproape.

Lewis chiar își dorește ca ascultătorii săi să i se alăture, crezând că niciun principiu teologic care pare dezorganizat, neclar, inconsistent, inexact sau nejustificat în mod logic este

o reflecție a misterioasei realități care ne înconjoară... și, astfel, o reflecție a lui Dumnezeu. Lewis nu a fost – și nu este – singur în această credință.

Totuși, el nu își continuă pretențiile prin a spune că o doctrină, cu cât este *mai* illogică și imprevizibilă, cu atât îl reflectă *mai bine* pe Dumnezeu. De ce nu ar trebui să continue astfel, nu este ușor de spus.

Vă rog să înțelegeți: atunci când face acest raționament, Lewis nu promovează o pretenție radicală inventată de el. *El subliniază poziția clasică a creștinismului.*

Să presupunem că ne aflăm, să spunem, la o duzină de teologi tradiționali și că ne este greu să înțelegem doctrina Trinității și ne este greu să o explicăm altora. Să presupunem că mergem pentru a cere ajutorul acestor teologi pentru înțelegerea și explicarea Sfintei Treimi. *Fiecare* dintre ei ne-ar explica, folosind o formulare sau alta, că *acea lipsă de logică a doctrinei* este ceea ce o identifică drept la fel de misterioasă precum cea divină.

Analizează răspunsul concis al *Enciclopediei Catolice* la această întrebare foarte importantă. Aceasta spune cu privire la Sfânta Treime:

„O dogmă atât de misterioasă presupune o Revelație Divină.” (Enciclopedia Catolică, 1912, Vol. 15, pag. 47)

Și, aparent, așa este!

Ei bine, să presupunem că insistăm pe această problemă. Să presupunem că cerem să știm, de la duzina de teologi

tradiționali, *de ce* sunt trei Dumnezeuzi o componentă esențială a unei religii care își propune să se supună primei porunci (care interzice a adora orice altceva în afară de Dumnezeu)? Să presupunem că mergem să cerem lămuriri despre *de ce* Sfânta Treime ar trebui să fie atât de strâns legată de misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)? Ce trebuie să ne așteptăm că ni se va spune? Aveți aici ceea ce Baltimore Catehism ne spune:

„Este acolo și asta este tot. Vedem și credem, deși nu înțelegem. De aceea, dacă refuzăm să credem în tot ceea ce nu înțelegem, în curând vom crede foarte puțin și astfel vom deveni ridicoli.” (Baltimore Catehismul, 2004, Catholic.net; **Lecția 3: Despre Unitatea și Trinitatea lui Dumnezeu, întrebarea 31)**

Mă tem că trebuie să ne așteptăm că ni se va *comanda* – uneori cu mai mult tact, dar întotdeauna cu aproape aceiași termeni – să credem tot ce nu înțelegem despre Sfânta Treime și să încetăm să punem întrebări incomode.

Acest lucru, trebuie să înțelegem, este mesajul final al teologilor: să nu săpăm prea adânc în aceasta chestiune, să nu căutăm detalii prea îndeaproape. Dacă insistăm, teologii ne vor spune ceva de genul:

„Această întreagă problemă este un mister. Dumnezeu este Misterios și tot astfel este și lumea pe care a creat-o, și tot astfel este și Natura Lui Triunică. De aceea, vă rugăm să nu mai insistați cu această întrebare, pentru că nu vă vom oferi un răspuns clar. Simplul fapt că dogma este dincolo de înțelegerea noastră va trebui să o facă.”

Dacă versiunea mea a „subtextului” teologului de aici vă sună exagerată, să fiți siguri că numai tonul a fost intensificat. Conținutul logic a ceea ce ați citit este de fapt doar răspunsul oficial la întrebările pe care nenumărate milioane de creștini au fost învățați să *nu* le pună, printre care: „*Care este originea istorică a Sfintei Treimi?*”; „*De ce trebuie să credem într-o treime, și nu, să zicem, într-o unitate – sau o uniune de doi sau de patru?*” – „*Unde în Biblie menționează Isus (Pacea fie asupra sa!) Sfânta Treime cu acest nume?*”

Dacă aveți îndoieli cu privire la ceea ce spun, tot ce trebuie să faceți pentru a verifica este să vă adresați pastorului sau preotului cu întrebările pe care tocmai le-am pus.

Luăți aminte la răspunsurile pe care le primiți și apoi determinați voi înșivă dacă acestea coincid cu principiile sugerate în acest capitol. La sfârșitul zilei, cred că vă veți da seama că vi s-a spus, într-un fel sau altul, că Sfânta Treime și originea sa sunt un mister și că trebuie să credeți în ea, *pentru că* este un mister.

Veți găsi, de asemenea, că vi s-a spus, *direct sau indirect*, să nu mai întrebați care verset din Biblie demonstrează familiaritatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) cu acest cuvânt specific: „Trinitate”.

Răspunsurile auzite pot fi lungi sau scurte., pot fi politicoase sau bruște, însă, ele vor corespunde, cred, cu modele prezentate aici.

Deci, aceasta este ceea ce citim și auzim în general atunci când analizăm întrebările dificile ale creștinismului: „misterele sale”. Ajunși la acest punct, cred că trebuie să avem curajul de a examina un alt „mister”, care nu a fost examinat despre credința creștină... și, mai mult decât atât, trebuie să avem curajul de a ne asuma responsabilitatea rezolvării acestui „mister”: Cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) îi dau dreptate lui Lewis și celorlalți în această chestiune a lipsei de logică și a neînțelegerii care îl reflectă pe Dumnezeu într-un fel misterios? Sau îl contrazic cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în această privință?

Dacă ne facem curaj să punem aceste întrebări, am putea descoperi, de fapt, ceva important ce a fost trecut cu vederea în discuție, deoarece acel Isus (Pacea fie asupra sa!) pe care îl întâlnim în cele mai vechi pasaje ale Evangheliei, dintr-un motiv ciudat, insistă în a sublinia cât de accesibil ar trebui să fie Mesajul Divin.

„De aceea și Eu vă spun: cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și

vi se va deschide.” [Biblia, Luca, 11:9]

„... Cine are urechi de auzit să audă.” [Biblia, Luca, 14:35]

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: „Să te închini

Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești.”»” [Biblia, Luca, 4:8]

„... Tată, Doamne al Cerului și al Pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă

așa ai găsit cu cale Tu.” [Biblia, Luca, 10:21]

„Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței:

nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre.”

[Biblia, Luca, 11:52]

Sunt într-adevăr aceste versete cuvintele unui om care crede că principiile de bază ale religiei sale sunt divine, *deoarece* acestea sunt greu de înțeles?

Sunt într-adevăr acestea cuvintele unui om care propovăduia faptul că Dumnezeu este atât Unul , cât și Trei în mod simultan?

Sunt într-adevăr acestea cuvintele unui om care credea că misiunea sa era un mister?

Cum putem reconcilia aceste versete cu descrierea lui Lewis asupra creștinismului – ca pe „o religie pe care nu o poți desluși”? Ce este de nedeslușit sau misterios în aceste cuvinte?

Se pare că versetele sugerează contrariul sugestiilor lui Lewis: că Isus (Pacea fie asupra sa!) încearcă să ne atragă atenția la ceva de o importanță fundamentală, ceva singular și

cu totul imposibil de ignorat. Acest „ceva” este, cel puțin, imposibil de ignorat pentru aceia care deschid ochii, urechile, își supun inima și evită orice seamănă cu aroganța spirituală, după instrucțiunile lui. Există, după cum am văzut, două căi.

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor!

[Biblia, Matei, 5:3]

„Vai de voi care râdeți acum, pentru că voi veți plânge și vă veți tângui!”

[Biblia, Luca, 6:25]

Comanda lui pentru noi nu este aceea să credem, ascultători, ceva ce nu am putea desluși. În schimb, ne provoacă să alegem calea pe care vom merge: aceea care conduce la Împărăția lui Dumnezeu sau aceea care conduce la plâns și tristețe.

Islamul susține că Allah (Dumnezeu) Însuși este dincolo de înțelegerea umană. Islamul insistă că Revelațiile Sale ar putea foarte ușor necesita de o viață de studiu. Dar datele centrale ale relației credinciosului cu Allah (Dumnezeu) – că El este fără ambiguitate Unul, că El cere căință sinceră și ascultare de la ființele umane, ca doar El este demn de adorare – sunt, în islam, atât de simple cât să sfideze declarațiile false.

Accesul la aceste elemente esențiale pentru o inimă supusă este oferit atât în versetele Evangheliei timpurii, cât și în Islam.

Dorița de a exista un „mare gânditor” care să răspundă la Mesajul Divin este o altă chestiune. În Q ni se spune că Dumnezeu a ascuns cunoștințele de cei care pretind că au un statut ridicat și înțelepciune... și a acordat călăuzirea „neștiutorului”.

Dacă ne uităm cu atenție la pasajele Evangheliei timpurii, vom avea probleme în a ne convinge că scopul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost acela de a predica ceva misterios, dificil sau illogic. Dar Lewis și alții insistă că adevărata credință este misterioasă, dificilă și illogică – ceva ce „nu putem desluși”.

Isus (Pacea fie asupra sa!) îi avertizează pe oamenii sinceri să se căiască pentru neascultarea față de Dumnezeu:

„Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, demult s-ar fi căit stând în sac și cenușă.”
[Biblia, Luca, 10:13]

El îi avertizează pe oameni să se teamă doar de Dumnezeu:

„Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în Gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” [Biblia, Luca, 12:5]

El îi avertizează pe oameni să înceteze a adora ceea ce a fost creat:

„Nu vă strângeți comori pe Pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ~ Ci strângeți-

vă comori în Cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.” [Biblia, Matei, 6:19-20]

El insistă, cu o deosebită intensitate, că oamenii ar trebui să facă toate eforturile posibile pentru a îndeplini Voința Creatorului *cât încă mai au timp să facă acest lucru*:

„Isus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.»” [Biblia, Luca, 9:62]

Însă *nici măcar o dată* Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-a avertizat pe oameni, cum o face C.S. Lewis, să se căiască pentru eșecul lor în a îmbrățișa doctrina Sfintei Treimi.

Acum, aceste cuvinte ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt simple, memorabile, sunt instrucțiuni. *Dar nu sunt taine și nimic din ceea ce ar putea face un om sau o femeie onestă nu le pot transforma în mistere*. Și aici Lewis și alții ne duc pe un drum greșit.

Într-adevăr, pentru acei oameni care ar formula mistere acolo unde nu există în realitate, acel Isus (Pacea fie asupra sa!) pe care îl ascultăm în versetele timpurii din Evanghelie nu arată decât dispreț:

„Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre.” [Biblia, Luca, 11:52]

Preotul aceluia drăguț campus ne-a căsătorit în cele din urmă pe

prietena mea și pe mine și ne-am stabilit într-o suburbie a orașului

Massachusetts. Fiecare dintre noi a avansat din punct de vedere profesional

și am devenit maturi. Am avut trei copii frumoși.

Și am continuat să citesc și să recitesc Biblia.

Am fost atras, ca niciodată, de povestirile despre lampă și ochi,

fiul risipitor, preafericirea, importanța rugăciunii și multe altele –

dar am avut în mod constant probleme intelectuale tot mai grave cu

„arhitectura” din jurul Noului Testament, în special cu apostolul Pavel.

Oare urmam creștinismul? Sau pavelismul?

La mijlocul anilor 1990, soția mea și cu mine am fost profund dezamăgiți

de Biserica Catolică, în parte din cauza unui preot cu adevărat teribil, care a

acordat o foarte puțină atenție nevoilor spirituale ale comunității sale.

Mai târziu, am aflat că l-a acoperit pe agresorul unui copil.

Capitolul 6

Mecanica mântuirii

„De ar fi [ceva] de greutatea numai a unui bob de muștar și s-ar afla ascuns într-o stâncă, în Ceruri sau în Pământ, Allah îl va scoate la iveală, iar

Allah este Latîf [Binevoitor], Khabîr [Atoateștiutor]!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 31:16]

În Biblia pe care am cumpărat-o atunci când am decis să îl accept pe Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) ca mântuitor personal în anul 1974 (aveam treisprezece ani), este scris cu mâna mea tânără, un slogan pe care este posibil să-l fi auzit de la un amvon în acele zile sau să îl fi citit pe undeva. Se citește:

„Isus nu a venit pentru a te ajuta să reușiți împreună.

El a venit să reușească pentru tine.”

Oricine le-ar fi spus, ideea de bază este încă valabilă pentru cei mai mulți dintre creștini, chiar dacă tonul pare puțin demodat astăzi. Aceste cuvinte sunt, de fapt, esența creștinismului. Fără îndoială, este esența creștinismului lui Lewis.

Ideea de bază din spatele acestor cuvinte este că mecanica mântuirii este extrem de simplă, punând accentul pe o singură „parte în mișcare”, acceptarea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca mântuitor. Aceasta este ceea ce am

crezut ca adolescent și aceasta este ceea ce cred astăzi majoritatea creștinilor contemporani.

Aici sunt doar câteva exemple de creștini remarcabili care au spus exact același lucru de-a lungul secolelor, folosind cuvinte diferite:

„Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” – Pavel (Biblia, Romani ,5:8)

„Isus, pe care îl cunosc ca Răscumpărător al meu, nu poate fi mai puțin decât Dumnezeu.” – Sf. Atanasie

„Ca un simplu om, Isus nu ne-ar fi putut salva; ca Dumnezeu, singur nu ar fi făcut-o; întrupat a putut și a făcut-o.” – Malcolm Muggeridge

„Am o mare nevoie de Hristos; un mare Hristos pentru nevoia mea.” – Charles Haddon Spurgeon

Acestea sunt doar câteva dintre sutele de exemple care ar putea fi furnizate de acest tip de învățătură. Acesta este nucleul doctrinei creștine contemporane.

Acum, dacă mântuirea este într-adevăr atât de simplă – dacă are într-adevăr o singură condiție – atunci, există, cu siguranță, un avantaj imens pentru creștinii care sunt mântuiți în acest fel. Ei îi pot lăsa (cum a fost) toată conducerea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Creștinul meditativ, cu toate acestea, are dreptul de a adresa o întrebare despre toate acestea. Această persoană

are dreptul de a întreba dacă Isus însuși (Pacea fie asupra sa!) a îmbrățișat concepția că el nu a venit pentru a ne ajuta „să reușim împreună”, ci, mai degrabă, pentru „a reuși pentru noi”.

Poate fi destul de dificil să adresezi o astfel de întrebare, în particular sau în public. Puterea obișnuinței sau conformitatea socială pot fi două forțe foarte puternice! Cei mai mulți creștini au fost condiționați – probabil de părinții lor, probabil după ani de observare a comportamentului oamenilor care merg la biserică sau, probabil, după o combinație între cele două – să *nu* adreseze aceste întrebări.

Am putea chiar să fim condiționați să credem că a pune astfel de întrebări face din noi niște „creștini răi”.

Cu toate acestea, trebuie să punem aceste întrebări. Iată de ce: dacă ne vom retrage ascultători atunci când cineva ne descurajează de la explorarea celor ce ne-a învățat de fapt Isus (Pacea fie asupra sa!) despre mântuirea omului – și apoi ne trăim viețile sub acest cod, atunci mă tem că creștinismul ca și crez este destul de lipsit de sens pentru noi. Această varietate de „creștinism” ne cere să îl acceptăm pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca salvator, ca fiu al Atotputernicului, Atoateștiutorului Dumnezeu, dar ne interzice să comparăm învățăturile sale reale cu acelea ale religiei care îi poartă numele.

Acum, dacă nici acest lucru nu este o denaturare a misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci nimic nu este o denaturare a acestei misiuni.

La urma urmelor, acestea sunt învățăături care trebuie, după definiția propriei credințe, să fie divine în natura lor! Cu siguranță, avem dreptul și obligația să le studiem îndeaproape.

De aceea, vă rog... chiar dacă nu luați în considerare nimic altceva din ceea ce am sugerat în această carte, vă rog... vă rog să vă opriți un moment pentru a considera următoarele două propoziții cu atenție înainte de a merge mai departe. Ceea ce suntem pe cale de a discuta aici sunt *învățăturile conservate ale lui Isus Hristos* pe această temă a mântuirii omului – nu învățăturile lui Pavel, sau a Sfântului Thomas Aquinas, sau ale lui Thomas à Kempis, sau Malcolm Muggeridge, sau ale Papei, sau ale lui Franklin Graham. Învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!), prin definiție, *trebuie* să conteze pentru creștini.

Luați în considerare: ce s-ar întâmpla *dacă am găsi* ceva în primele și cele mai relevante din punct de vedere istoric învățăături ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) care ne arată în mod clar cum și-a imaginat *el* mecanica mântuirii? Dacă am găsi astfel de informații, care ar trebui să fie atitudinea noastră față de opiniile Pavel, Sf. Thomas Aquinas, Thomas à Kempis, Papa, Malcolm Muggeridge sau Franklin Graham? Pentru un creștin adevărat, răspunsul este evident. Ceea ce au avut de spus toate acele persoane despre mântuire *ar trebui pur și simplu să aștepte* pentru un moment.

Toți, fiecare dintre ei, ar trebui să aștepte în timp ce îl ascultăm pe Isus (Pacea fie asupra sa!).

Oricine crede altfel pur și simplu nu poate pretinde a fi un creștin în niciun sens semnificativ al cuvântului.

Așadar: *a îmbrățișat* Isus (Pacea fie asupra sa!) concepția că el nu a venit pentru a ne ajuta „să reușim împreună”, ci, mai degrabă, pentru „a reuși pentru noi”?

Sau ne-a lăsat alte instrucțiuni?

„ Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. ~ Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.”

[Biblia, Matei, 7:13-14]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a susținut ceea ce eu am scris în Biblia mea și anume că el a venit pentru a „reuși pentru noi”, este ciudat că el a trebuit să pună atât de mult accentul, cum o face și islamul, pe funestele consecințe ale alegerilor pe care *le facem ca indivizi*, călătorind pe drumul vieții noastre. Aceste alegeri, ne asigură el, sunt cele care vor determina mântuirea noastră. Pur și simplu nu este posibil ca o persoană inteligentă să interpreteze greșit sensul lui aici.

După ce am citit aceste cuvinte, apare o întrebare: ce anume, în mod specific, este „limitat” în actul de acceptare a lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) ca mântuitor personal?

Nu este actul de a-l accepta pe Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) ca mântuitor o decizie relativ simplă, directă, una pe care au luat-o sute și sute de milioane de oameni de-a lungul secolelor? Ce este dificil sau ciudat în această alegere?

De ce este Isus (Pacea fie asupra sa!) de acord cu doctrinele islamului, spunându-ne că drumul spre distrugere este lung și ușor de parcurs, dar calea către mântuire este mult mai dificilă? Odată ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a „reușit pentru noi” și noi l-am acceptat ca mântuitor al nostru, călătoria pe această cale îngustă despre care el vorbește încă este o cerință pentru mântuire?

Dacă este așa, nu înseamnă că mecanica mântuirii poate fi diferită față de cum am putut să credem la început și că aceasta poate avea mai mult de o parte în mișcare?

Dacă nu, *atunci de ce Isus (Pacea fie asupra sa!) menționează această cale?*

„Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. ~ Atunci zice: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit. Și, când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. ~ Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi. Tocmai așa se va întâmpla și cu acest neam viclean.»”

[Biblia, Matei, 12:43-45]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a îmbrățișat această concepție, cum că el a venit pentru a „reuși pentru noi”, este greu de înțeles de ce el este atât de dornic ca noi să înțelegem, după cum și islamul este dornic să înțelegem, importanța vitală de a ne menține o pavază constantă împotriva forțelor negative. Acestea, este clar, sunt forțe care

pot invada chiar și mintea și sufletul *cuiva care s-a căit cu sinceritate și a crezut.*

Din moment ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a „reușit pentru noi”, și noi l-am acceptat ca mântuitor al nostru, suntem încă, aparent, pasibili de a fi pângăriți de aceste forțe – într-un mod care lasă ultima noastră situație să fie mai rea decât pe prima și sufletele noastre într-un pericol foarte mare.

Dacă ultima „noastră situație” este mai rea decât prima, suntem în mod clar conduși către Iad.

Oare nu înseamnă aceasta că mecanica mântuirii poate fi diferită față de ceea ce am putut crede la început și că aceasta poate avea mai mult de o parte în mișcare?

Dacă mântuirea are doar o parte în mișcare, *de ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a vorbit despre acest pericol?*

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face Voia Tatălui Meu care este în Ceruri.”

[Biblia, Matei, 7:21]

Aceasta este o învățătură ciudată pentru o religie construită pe principiul de a recunoaște că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) este Domnul.

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a îmbrățișat aceasta concepție, că el a venit pentru a „reuși pentru noi”, este greu de înțeles de ce ne-ar spune, cu cele mai clare cuvinte posibile, că numindu-L pe el Domn și atât nu este suficient

pentru a câștiga mântuirea. Și cât de diferită este exact această numire, pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) o vede în mod clar ca fiind insuficientă, de faptul de a-l proclama ca mântuitor personal?

Din moment ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a reușit pentru noi și noi l-am acceptat ca mântuitorul nostru, este încă obligatorie pentru noi porunca lui de a îndeplini Voia lui Dumnezeu pentru a obține mântuirea?

Dacă eșuăm în a îndeplini Voia Tatălui său din Ceruri, este mântuirea noastră în pericol?

Și dacă da, nu înseamnă aceasta că mecanica mânturii poate fi diferită față de cum am fi putut să credem la început și că aceasta poate avea mai mult de o parte în mișcare?

Dacă nu este, de ce menționează Isus (Pacea fie asupra sa!) această cerință și nu menționează, într-un moment în care ar fi perfect adecvat să facă acest lucru, rolul său de a salva sufletele ca singurul fiu al lui Dumnezeu? De ce el (Pacea fie asupra sa!) decide în schimb să insiste atât de puternic pe necesitatea de a asculta Voia Atotputernicului Dumnezeu?

Realitatea centrală a creștinismului, ni se spune, este aceea că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a murit pentru a salva omenirea, dând astfel celor care cred în el un nou început cu Atotputernicul..

Să presupunem că punem întrebarea: de ce ar trebui să am nevoie de un nou început în primul rând? C.S. Lewis și mulți dintre cei care sunt de acord cu el ar oferi acest răspuns:

„Omenirea a căzut din grație și este, prin urmare, în mod inerent păcătoasă. Singurul lucru care poate remedia o astfel de cădere este sângele lui Isus Hristos.”

Dacă au dreptate, atunci am găsit răspunsul la problema foarte importantă a mântuirii veșnice.

Dacă au dreptate, am întâlnit o informație memorabilă și importantă, cu siguranță o informație care trebuie să intereseze pe fiecare ființă umană de pe Pământ.

Dacă au dreptate, avem responsabilitatea de a încerca să împărtășim această informație, această veste bună, cu fiecare membru al familiei umane.

Înainte de a accepta o astfel de responsabilitate, cu toate acestea, avem dreptul și obligația de a pune întrebarea care este cumva întotdeauna neglijată: *„Sprijină cuvintele atribuite de Evangheliile lui Isus această teorie?”*

„Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârâșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului și să fii aruncat în temniță. ~ Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț.”

[Biblia, Matei, 5:25-26]

Poate această parabolă a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), atât de rar învățată sau analizată în congregațiile din biserici, fi înțeleasă ca nimic altceva decât o parabolă a mântuirii și a blestemului?

Poate „temnița” reprezenta altceva decât ladul?

Poate „judecătorul” reprezenta altceva decât pe Dumnezeu?

Poate „pârâșul, care ne poate da pe mâna judecătorului „în orice moment” fi altceva decât propria noastră inevitabilă moarte?

Este într-adevăr sângele lui Isus cel răstignit cel care ne salvează în timp ce suntem pe drumul nostru către judecătă?

Sau... ceea ce ne salvează este propria noastră alegere să ajungem la o înțelegere cu pârâșul?

În această parabolă a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), mântuirea se află în decizia noastră de a recunoaște realitatea morții noastre iminente, dorința noastră de a „rezolva” cazul nostru înainte ca judecătorul să ia o decizie în legătură cu noi, decizie care știm că nu ne va bucura. Ceea ce ne salvează este propria noastră dorință de a „plăti” prin căința și faptele bune din această viață, evitând astfel pedeapsa în cea viitoare. Ceea ce ne salvează este propria noastră concluzie că ar fi mai bine să acceptăm „termenii” care ne sunt oferiți, să ne supunem situației grele și să ne străduim cât de mult putem *înainte de a ajunge la „judecătă”*.

Această supunere pragmatică la realitatea situației cu care ne confruntăm toți este, după cum se dovedește, principiul teologic de călăuzire al islamului. Și este, pentru cititorul atent al Q, principiul teologic de călăuzire a lui Isus (Pacea fie asupra sa!), de asemenea.

Avem dreptul și datoria de a întreba: unde, în această parabolă, ni se spune despre acțiunea ispășitoare a sângelui fiului lui Dumnezeu?

Avem dreptul și datoria de a întreba: dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a împărtășit o parabolă de mântuire cu noi și a sărit peste partea despre propria sa jertfă pentru omenire, problema este cu Isus (Pacea fie asupra sa!)... sau cu teoria noastră a sacrificiului lui pentru întreaga omenire?

Nu putem susține în mod serios că este o simplă „coincidență” faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu menționează acțiunea ispășitoare a sângelui fiului lui Dumnezeu în niciuna dintre spusesele lui.

Și nici nu putem considera o „coincidență” faptul puternic și derutant că nici măcar un singur cuvânt care să promoveze teologia salvării prin jertfa lui Hristos nu apare în cele mai vechi versete din Evanghelie.

În schimb, în Q, îl auzim pe Isus (Pacea fie asupra sa!) *mustrându-l* pe Satana când acesta îl testează, referindu-se la el ca fiind fiul lui Dumnezeu.

În Q, îl auzim pe Isus (Pacea fie asupra sa!) prevestind soarta oamenilor care ascultă instrucțiunile sale de viață și nu reușesc să le pună în aplicare. Dacă dorea să prevestească soarta acelor care nu reușesc să accepte jertfa lui pentru omenire, cu siguranță el (Pacea fie asupra sa!) ar fi făcut acest lucru!

În Q, îl auzim pe Isus (Pacea fie asupra sa!) referindu-se la el însuși ca la fiul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) – care nu este deloc același lucru cu a fi singurul fiu născut al lui Dumnezeu.

Aceste fapte nu pot fi accidente, nu pot fi coincidențe, nu pot fi întâmplătoare.

Primele dovezi sunt destul de clare: noțiunile despre jertfa și răscumpărarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru întreaga omenire a unui om care a fost Dumnezeu întrupat, pur și simplu *nu au fost parte din Evanghelia timpurie*. Aceste concepte au fost adăugate mai târziu, mult timp după încheierea misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Dacă citim versetele din Evanghelia timpurie cu inima și mintea deschise, nu ne putem spune sincer nouă înșine că Isus (Pacea fie asupra sa!) a văzut misiunea sa ca pe una merită să „reușească pentru noi”.

Trebuie să conchidem, în schimb, că el (Pacea fie asupra sa!) a fost mult mai interesat să găsească modalități pentru a ne feri de rău – să ne facă să alegem să ne întoarcem din nou și din nou la Dumnezeu – să ne facă să discernem *noi înșine* și să *ne* supunem Voinii lui Dumnezeu – să *ne* facă să ascultăm sfaturile propriilor noastre suflete – să *ne* facă să ne purificăm *noi înșine* sub călăuzirea Atotputernicului Dumnezeu – să ne facă să *ne* căim pentru păcate înainte de a fi aduși în fața Judecătorului.

„Fără sacrificiul lui Isus cu moartea, nu ar mai exista creștinismul.”, a predicat recent un pastor contemporan american.

Cuvintele sale sunt ecoul sentimentelor lui C.S. Lewis și a marii majorități a teologilor și a clerului creștin. Dacă Chadwell și restul acestor persoane au dreptate, atunci instrucțiunile clare din Evanghelie pentru mântuire pe care le-ați citit în acest capitol – instrucțiuni care nu au nimic de a face cu moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) drept sacrificiu – probabil aparțin altor credințe. Dacă experții insistă că aceste învățături nu își au locul în creștinism, atunci ei pot fi siguri că acestea au mare legătură cu islamul.

Dacă suntem creștini adevărați, trebuie să acceptăm ca autoritate ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-a învățat cu privire mântuire.

Și dacă ne interesează cu adevărat de ce Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-a învățat despre acest subiect, nu putem să nu observăm că mesajul său este în mare parte asemănător cu – este, de fapt, identic cu – ceea ce ne învață islamul.

În cele din urmă am găsit că era necesar să mă cufund într-o comunitate

de credință. M-am alăturat și am devenit activ în confesiunea protestantă locală,

o biserică congregațională.

Am condus școlile de duminică pentru copii și, pe scurt, îi învățam Evanghelia cu pildele pentru adulți. La școală duminicală pentru copii, am rămas chiar cu

programa ce mi-a fost dată; dar în clasa de adulți, am încercat

să provoc participanții să se confrunte cu anumite pilde în mod direct, fără a filtra totul prin apostolul Pavel. Am avut discuții interesante, dar am simțit rezistență și nu am mai încercat să predau unei clase de adulți după aceea.

Soția mea s-a alăturat în cele din urmă bisericii mele. (Ea este un membru acolo și astăzi.)

Capitolul 7

Cum rămâne cu Pavel?

„Dar nu numai pentru el este scris că «i-a fost socotită ca neprihănire»; ~ Ci este scris și pentru noi, căroră, de asemenea, ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru...”

[Biblia, Romani, 4:23-24]

„Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. ~ El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului Dragostei Lui, ~ În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.”

[Biblia, Coloseni, 1:12-14]

Atunci când discut despre Isus (Pacea fie asupra sa!) cu creștinii obișnuiți, unele întrebări au tendința de a apărea din nou și din nou. Cele mai frecvente dintre întrebări sună ceva de genul acesta:

„Cum rămâne cu Pavel? Cum rămâne cu ceilalți mari gânditori, teologi și cărturari creștini care au lucrat secole de-a rândul și au dezvoltat marile sisteme de gândire și marile sisteme de filozofie din jurul teologiei creștine? Nu gravitează munca lor în jurul ideii că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost singurul fiu al lui Dumnezeu și s-a jertfit pentru întreaga omenire? Nu cumva îi ignorați?”

Deloc. Este destul de imposibil să îl ignorăm pe Pavel, pentru că el este un orator talentat și un teolog cu o influență extraordinară și durabilă. Este la fel de imposibil, cu toate acestea, ca un creștin meditativ să îl asculte pe Pavel, sa vadă dacă el este în contradicție cu Isus (Pacea fie asupra sa!).

Creștinismul, conform lui Pavel, ne spune că, de fapt, există o lege naturală (cunoscută de asemenea ca lege morală) – o lege inerentă a binelui și a răului pe care marea majoritate a oamenilor o poate percepe clar și pe care ea își dorește, în adâncul sufletului, să o urmeze. Creștinismul ne spune că există o lege care reflectă Divinul, o lege pe care oamenii nu se pot aștepta să o asculte în mod corespunzător fără jertfa mielului lui Dumnezeu. Si aceasta *pentru că* suntem păcătoși, *pentru că* nu ne putem aștepta să îndeplinim ceea ce ni se cere, după cum ni se spune, pentru că nu atingem scopul Slavei lui Dumnezeu. Aceasta este poziția lui Pavel și poziția de la care începe teologia creștină.

Cu toate acestea, chiar dacă înțelegem ceea ce spune Pavel, trebuie, de asemenea, să înțelegem ceea ce spune Isus (Pacea fie asupra sa!).

Isus (Pacea fie asupra sa!) are, după cum am văzut în capitolul 3, o concepție mult mai profundă și mai bogată despre percepția moralității umane decât Pavel și ceilalți teologi creștini.

Isus (Pacea fie asupra sa!) respinge explicit, după cum am văzut în capitolul 5, pretinderile de Divinitate despre el. El (Pacea fie asupra sa!) este în mod clar un profet (deci, un

mesager de la Dumnezeu); nu este Dumnezeu, și aceasta este ceea ce el însuși spune.

Isus (Pacea fie asupra sa!) susține, după cum am văzut în capitoul 6, că supunerea completă față de Voia lui Dumnezeu, înainte ca moartea să ne surprindă și să fim trași la răspundere pentru păcatele noastre, este criteriul de mântuire.

Și putem fi siguri, chiar dacă suntem gata sau nu să recunoaștem acest lucru pentru noi înșine sau să îl discutăm cu alții, că, în cele din urmă, vom fi trași la răspundere pentru ceea ce știm și am ales să ignorăm, despre învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Deci să presupunem că Pavel ne spune – la fel ca C.S. Lewis și o mie de alți mari gânditori creștini ne spun — că tu și eu nu vom putea niciodată, indiferent cât de mult ne vom strădui, să trăim după poruncile legii naturale pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre.

Să presupunem că Pavel și o mie de alți mari gânditori ne spun că Dumnezeu Însuși a devenit om pentru a îndeplini aceste cereri în numele nostru.

Chiar dacă Pavel și o mie de alți mari gânditori ne avertizează că suntem pierduți dacă nu ne aliniem gândirea la noțiunile lor de mântuire... chiar dacă Pavel și alții insistă cu toate acestea, că *noi suntem obligați să îl ascultăm pe Isus (Pacea fie asupra sa!)*.

Isus (Pacea fie asupra sa!) îl respinge pe Pavel și pur și simplu nu se poate discuta pe marginea acestui punct... cu excepția oamenilor care îl resping pe Isus (Pacea fie asupra sa!). Acest fapt a fost ignorat sistematic – și/sau intenționat mascat – timp de mai bine de două mii de ani. Deci, sper că mă veți ierta pentru repetarea acestuia aici.

Ceea ce ne spun Pavel și alții este intrigant și (posibil) foarte important. Cu toate acestea, dacă nu îi acordăm lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) ultimul cuvânt în problemele extrem de importante, noi trebuie să ne oprim un moment pentru a ne întreba ce fel de creștini suntem. Urmăm oamenii sau îl urmăm pe Hristos ?

Este imperios necesar să facem un efort conștient pentru a compara viziunea asupra lumii pe care o prezintă Isus (Pacea fie asupra sa!) cu viziunea asupra lumii pe care o prezintă Pavel și ceilalți. Nu putem crede că aceste două viziuni asupra lumii sunt identice doar pentru că am fost crescuți cu credința că sunt identice. De fapt, ele nu sunt identice.

Simplul fapt că tații noștri, mamele și bunicii (și oricine altcineva care a venit înaintea lor) au crezut în ceva, nu înseamnă că au avut dreptate. Isus (Pacea fie asupra sa!) și Pavel oferă, de fapt, viziuni asupra lumii foarte diferite, chiar dacă părinții și bunicii noștri nu au observat acest lucru.

Și dacă viziunea asupra lumii a lui Pavel este în conflict cu cea a lui Isus (Pacea fie asupra sa!)... atunci lui Isus (Pacea fie asupra sa!) trebuie să îi fie acordată prioritate, chiar dacă această prioritate este sau nu populară.

„Isus i-a spus: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?»
 ~ El a răspuns: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.» ~
 «Bine ai răspuns», i-a zis Isus, «fă așa, și vei avea viața veșnică.»”

[Biblia, Luca, 10:26-28]

Imaginați-vă că Pavel are dreptate. Să presupunem că Dragostea lui Dumnezeu, o dragoste atât de puternică încât echivalează cu supunerea completă, nu este suficientă pentru a asigura mântuirea. Să presupunem că *au* existat și alte cerințe pentru succesul spiritual decât cea menționată în pasajul din Evanghelie de mai sus.

Imaginați-vă că mântuirea cere **„răscumpărarea care este în Isus Hristos” [Biblia, Romani, 3:24], „răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor.” [Biblia, Coloseni, 1:14].**

Imaginați-vă ca mântuirea *chiar* necesită ca Dumnezeu Însuși să ia formă umană și să își verse sângele pentru a ne ierta păcatele și a face posibilă viața veșnică pentru noi.

Atunci de ce într-o lume în care Isus (Pacea fie asupra sa!) îi răspunde celui care îl întreabă în pasajul de mai sus, nu ar menționa acest fapt?

Isus (Pacea fie asupra sa!) ne spune foarte clar: tânărul a răspuns corect!

Dacă tânărul *nu* ar fi răspuns corect și ar fi omis partea despre sânge și sacrificiul lui Dumnezeu luând formă umană...

i-ar fi spus Isus (Pacea fie asupra sa!): „**Bine ai răspuns, fă așa, și vei avea viața veșnică.**”?

Deci... cum rămâne cu Pavel?

Problema nu este și nu poate fi aceea că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu îl ascultă destul de atent pe Pavel. Problema trebuie să fie, prin urmare, aceea că Pavel nu îl ascultă suficient de atent pe Isus (Pacea fie asupra sa!).

Cu cât mai mult cercetez subiectul istoriei timpurii a Evangheliilor, cu atât mai mult mă gândesc la acea conversație despre Evanghelia după Ioan cu preotul meu. Mi-am dat seama că ceea ce nu a dorit sau nu a putut să-mi spună a fost că autorul/autorii Evangheliei după Ioan au mințit.

Aceasta, în mod evident, nu a fost povestirea unui martor, deși așa s-a pretins a fi.

Mă afluam într-o situație ciudată. Cu siguranță mă bucuram de tovărășia creștinilor din biserica mea, care erau toți persoane credincioase și se rugau.

A face parte dintr-o comunitate religioasă era important pentru mine. Cu toate acestea, aveam îndoieli intelectuale profunde cu privire la presupusa istoricitate a narațiunilor Evangheliei. Mai mult decât atât, înțelegeam, fără îndoială, în mod diferit mesajul spuselor lui Isus din Evanghelie față de cum îl înțelegeau, aparent, colegii mei creștini.

Am ajuns într-un punct în care am fost fascinat de intersecția aparentă a tradiției mistice creștine cu aceea a

sufiștilor și a budiștilor Zen. Și chiar am scris despre astfel de probleme. Însă, părea că nimeni din biserica mea nu împărtășea zelul meu pentru aceste probleme.

În mod special, am fost interesat de cercetarea care a indicat că straturile cele mai vechi ale Evangheliilor reflectă o sursă extrem de precoce cunoscută sub numele de Q și că fiecare dintre cuvintele individuale ale lui Isus din aceasta trebuiau evaluate pe baza meritelor proprii și nu ca o parte din materialul narativ care le înconjură. Materialul narativ, am învățat – material constituit, printre altele, din narațiunile răstignirii care formează nucleul teologiei creștine – că, de fapt, a fost adăugat mulți ani mai târziu. Am început să mă concentrez mai atent pe aceste versete și să le folosesc ca un criteriu după care să evaluez aceste părți ale Noului Testament, care au părut mulți ani reci și străine pentru mine.

Capitolul 8

Contextul

„A zis: «Doamne, deschide-mi mie pieptul ~ Și ușurează-mi mie lucrul [ce trebuie să-l împlinesc] ~ Și dezleagă-mi nodul limbii mele, ~ Pentru ca ei să priceapă vorbele mele!»
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 20:25-28]

„Tu nu ne-ai oferit contextul tuturor acestor cuvinte”, poate fi obiectat, „ci doar ai citat pasaje foarte scurte din Scriptură. Tu omiți în mod deliberat porțiuni cheie din mesajul Evangheliei pentru a induce oamenii în eroare.”

Aceasta este o altă reacție comună a creștinilor în fața problemelor pe care le-am ridicat aici.

De fapt, poate că este cea mai comună justificare pentru a întoarce spatele abordării discutate în această carte. Argumentul este că un verset din Evanghelie este pur și simplu incomplet fără legătură sau comparație cu un alt verset Evanghelic.

Este extrem de important pentru noi să înțelegem, atunci, că acest argument rezultă dintr-o profund și eronată înțelegere a modului în care au fost scrise Evangheliile.

Cei mai buni învățați biblici (nemusulmani!) din lume sunt acum de acord că: „Înainte de a exista o poveste a lui Isus, au existat Evangheliile.”

Cei mai buni învățați biblici (nemusulmani!) din lume sunt acum de acord că spusele individuale ale Evangheliei pe care

le-am citat aici trebuie să fie valabile și să fie interpretate în mod independent.

Cuvintele originale ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu au fost „legate” de alte versete, cum am fost învățați, și cu siguranță nu au fost „legate” de scrierile de mai târziu ale apostolului Pavel.

Nu este necesar să luați cuvintele mele în considerare pentru a rezolva această problemă extrem de importantă pentru dumneavoastră.

Este vorba despre o constatare centrală a cercetărilor moderne ale Noului Testament. Este vorba despre o constatare care este destul de clară pentru oricine este dispus să apeleze pentru un moment la învățături... și nici măcar învățăturile recente, ci cele de acum șase sau șapte decenii. Nu este vorba, în acest moment, dacă islamul este de acord cu creștinismul, ci despre faptele obiective ale analizei textuale contemporane a Evangheliilor.

Aveți aici dovada.

- *„Este unul dintre punctele făcute de criticile recente și anume că metoda caracteristică de compilare a Evangheliei a fost doar această colocație simplă de unități independente și cu cât mai mare este efortul după continuitate, cu atât mai avansată este etapa de dezvoltare de la tradiția originală.” – „O Evanghelie nouă”, C.H. Dodd, Comunicatul bibliotecii lui John Rylands (1936), republicat în Studiile Noului Testament, (Scribners, New York, 1956), p. 12-52.*

Cu cât mai ușor de înțeles este partea narativă cu atât *mai îndepărtat* este pasajul din Evanghelie în cauză de tradiția originală, de unitățile „inițiale independente”. Cu cât mai abilă este narațiunea, cu atât *mai puțin autentică* este, probabil, povestea relatată.

Deci, dacă cineva insistă asupra faptului că trebuie să „interpretăm” (spre exemplu) descrierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a cerințelor pentru mântuire din Matei, 5:25-26, amintindu-ne că un astfel de verset nu poate fi „înțeles în mod corespunzător” fără a recurge la alte versete sau povești din Evanghelii... acea persoană – din punctul de vedere al învățăturilor moderne – pur și simplu se înșală.

De fapt, trebuie să începem întrebându-ne pe noi înșine ce înseamnă un astfel de pasaj atunci când *este văzut ca o singură unitate*. Nu ne putem asuma că a fost compus *inițial* ca o parte a unei povestiri întregi. Nu a fost.

Cel care clarifică acest punct în public este considerat, de un sfert dintre oameni, a fi un creștin „rău”.

Cu toate acestea, este cu adevărat un „bun creștin” acela care ignoră cercetarea biblică minuțioasă din secolul trecut? Cu siguranță, cineva nu devine un creștin „mai bun” dacă închide ochii ascultător în fața faptelor atunci când i se spune să facă acest lucru.

Acum știm că ne apropiem de acel Isus istoric când evaluăm spusele din Evanghelia timpurie în mod independent, fără a beneficia de continuarea narațiunii... pentru că este modul în care acestea au fost colectate inițial. Decât să

pretindem că acest fapt important nu există, mai bine l-am folosi pentru a obține o mai bună înțelegere a mesajului original al Evangheliei.

Fie că este popular pentru noi să spunem așa sau nu, fie că preotul sau pastorul nostru vrea să recunoască în fața congregației sau nu, fie că a susține acest lucru este convenabil pentru cei dragi sau nu, Evangheliile de început au fost colectarea cuvintelor lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Nu erau povești.

Aceste Evanghelii timpurii *au evitat* în mare măsură să povestească. Ele pur și simplu au relatat ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus în diferite momente, în timpul misiunii sale. Primii credincioși au amintit spusele individuale sau scurte schimburi de cuvinte cu Isus (Pacea fie asupra sa!), le-au împărtășit între ei în conversații, apoi le-au memorat. Această tradiție orală a devenit o tradiție scrisă în cele din urmă.

Ca și creștini meditativi, ar trebui, desigur, să ne intereseze ceea ce a spus Isus (Pacea fie asupra sa!) cu adevărat. Sper că veți fi de acord asupra faptului că, dacă cineva pretinde a fi creștin, dar *nu este* interesat de ceea ce a spus Isus (Pacea fie asupra sa!), această practică este într-adevăr un tip de creștinism foarte ciudat! Și atunci ar trebui să fim interesați în a determina care cuvinte au fost de fapt cuprinse în primele Evanghelii.

Crearea Evangheliilor *de mai târziu* – inclusiv cele ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan – nu a fost, după cum am fost probabil învățați, o chestiune a cuiva care a „pornit de la zero”

sau care a scris sub inspirația spontană a lui Dumnezeu. Mai degrabă, aceste Evanghelii tradiționale au apărut prin atenta adunare la un loc și amplificare a diferitelor tradiții existente. Cuvintele individuale au fost adunate în discursuri și, în cele din urmă, înconjurare de material narativ – de o poveste.

Acest lucru înseamnă că, atunci când ne gândim la autenticitatea diverselor povestiri din Evanghelie în Q, *cea mai mică* unitate de text posibilă este adesea cea mai importantă. Materialul „explicativ” sau „povestea” care înconjoară această unitate mică de text, atunci când apare în Evangheliile tradiționale pe care le avem astăzi, este, prin definiție, oarecum suspect. De ce? Deoarece întreg materialul narativ din Evanghelii este, prin definiție, de origine mai recentă decât povestirile scurte care au fost memorate și transmise pe cale orală de primii credincioși.

Chiar dacă este dificil să facem astfel, trebuie să învățăm să ne uităm la trecutul „poveștii” din Evanghelii și să ne concentrăm intens pe spusele individuale, dacă dorim să înțelegem misiunea reală a lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Cu toate acestea, am fost aproape toată viața noastră învățați de autoritățile religioase să *acceptăm* materialul narativ care înconjoară povestirile din Evanghelie ca fiind adevăr de necontestat sau chiar realitate istorică. Dacă un anumit pasaj spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus aceasta și cealaltă pentru a explica aceasta și cealaltă, atunci așa (am fost învățați) trebuie să fi fost. Însă, dacă Dumnezeu ne-a dat Evangheliile, așa cum a făcut, ne-a dat, de asemenea, și minți – și acestea ar trebui să ne servească drept dovadă evidentă că El vrea să le folosim pe ambele.

Odată ce ne uităm dincolo de narațiuni, ne putem concentra direct pe ceea ce rămâne din versiunile memorate ale cuvintelor individuale inițiale ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Refuzul de a face acest lucru nu este un semn de credință, ci mai degrabă un semn de supunere și cele două nu sunt identice.

Din fericire, primele versiuni ale acestor cuvinte par să fi fost păstrate pentru noi în Q. Cum anume au fost conservate mai exact, nu vom ști niciodată. Dar ele sunt acolo. Și au fost acolo mai devreme decât ceea ce le înconjoară.

De aceea, am citat numai pasaje foarte scurte din Evangheliile în această carte și am evitat referințele încrucișate cu alte pasaje din acestea.

La acest punct, aud de multe ori următoarele: *„Ceea ce spui despre învățăturile și dezvoltarea textuală a Evangheliilor pare interesant. Dar încă nu pot scăpa de sentimentul că textele în cauză au fost manipulate de oameni.”*

Și acest lucru este adevărat. Ele chiar par să fi fost manipulate. Dar nu sunt învățații moderni cei care au făcut acest lucru.

Pentru a explica ce vreau să spun, trebuie să vă dau câteva informații de fundal... și să îmi cer scuze în avans de la dumneavoastră. Am fost destul de norocos în viața mea cât pentru a avea posibilitatea de a studia religiile lumii destul de îndeaproape. Unele modele istorice în dezvoltarea culturii religioase sunt imposibil de ignorat și am să vă împărtășesc câteva dintre ele acum, dar vreau să spun înainte de aceasta

că intenția mea nu este aceea de a denigra credința cuiva sau de a ataca concepția cuiva despre Dumnezeu. Intenția mea este numai aceea de a atrage atenția asupra faptelor simple de istorie, fapte care pot fi confirmate consultând orice Enciclopedie bună sau carte responsabilă de religie comparată. Dacă vom studia aceste fapte, am putea ajunge la unele concluzii despre modul real în care a avut loc manipularea de către om a mesajului lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Considerăm că...

- Multe mișcări de credință dinainte de creștinism au promovat ideea că suferința și moartea altcuiva face posibilă mântuirea.

- Mult înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!), zeul Attis, în Phrygia (Turcia de astăzi) a fost considerat ca fiind singurul fiu al lui Dumnezeu și mântuitorul întregii omeniri. Pe 24 martie a fiecărui an, se presupune că el a sângerat până la moarte la poalele unui pin. Se credea că sângele lui aducea viață nouă de pe Pământ. *În fiecare primăvară, adoratorii lui au sărbătorit învierea sa triumfătoare din morți.*

- Mult înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!), adepții zeului Adonis din Siria au considerat că acesta *a murit pentru salvarea omenirii. În fiecare primăvară, adoratorii lui au sărbătorit învierea lui triumfătoare din morți.*

- Mult înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!), adepții zeului egiptean Osiris sărbătoreau, *în fiecare primăvară,*

învierea lui triumfătoare din morți. De asemenea,ei sărbătoreau nașterea lui pe 29 decembrie.

- Mult înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!), semizeul grec Dionis a fost considerat ca fiind fiul lui Zeus. Adepții lui au sărbătorit *învierea lui triumfătoare din morți la echinocțiul de primăvară. Întruparea sa romană, Bacchus, a avut o zi de naștere familiară: 25 decembrie.*

- Mult înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!), adepții lui Mithra, zeul-soare persan, sărbătoreau ziua lui de naștere pe *25 decembrie.* Ritualurile lor religioase au inclus o cină euharistică la care credincioșii au participat la natura divină a lui Mithra *cu o masă sfântă de pâine și vin.*

C.S. Lewis face o scurtă referire (este de înțeles) la aceste tradiții în *Creștinismul cel simplu*. El face aceasta ca parte a unui studiu istoric zdrobitor al experienței umane religioase. Decât să ofere cititorilor săi specificul acestor sisteme de credință – specificul pe care tocmai l-am împărtășit – Lewis ne spune că aceste mișcări au fost credințele precursorare ale creștinismului: ciorne, dacă doriți, ale eventualei tentative a umanității de a se apropia de (încă nenăscutul) Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!).

Acest lucru este fie lene intelectuală supremă, fie înșelăciune deliberată. Și Lewis nu a avut o minte leneșă.

Așadar, să recunoaștem faptele. Circumscripțiile păgâne au jucat un rol important nu numai în dezvoltarea Evangheliilor, ci și în doctrinele teologice de mai târziu,

ritualuri și sensibilități ale bisericii creștine. Aceste influențe au trădat mesajul original al lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Influențele acestor grupuri păgâne, din fericire, par a fi în întregime absente din pasajele evanghelice timpurii pe care le găsim în Q. Și, de aceea, le acord atâta atenție și rigurosului model monoteist de cult pe care îl conturează – și cred că ar trebui să faci și tu la fel.

Am aruncat o privire la „contextul” furnizat de istoria religioasă umană *înainte* de Isus (Pacea fie asupra sa!). Istoria religioasă de după misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), cu toate acestea, este la fel de revelatoare. Aceasta este, de asemenea, o sursă de „context”. De o importanță deosebită este acest fapt:

„Doctrina Trinității a fost impusă în mod oficial asupra creștinismului la trei secole după nașterea lui Isus, de către împăratul roman Constantin.”

La Consiliul de la Niceea din anul 325 a venit prima aprobare formală a doctrinei că Dumnezeu era „Trinitar” în natură, o mișcare care a pavat calea către cruda persecuție a celor care au respins această doctrină. Consiliul a fost convocat de către împărat și nu de o figură religioasă din comunitatea creștină, fapt ce clarifică, oarecum, perspectiva importanței politice a acestui eveniment.

Constantin nu a inventat Sfânta Treime, dar el a avut unele motive clar pământene de a copia formularea trei-în-unul, printre ele unitatea în împărăția lui. În acest sens, găsim scris:

„Așa cum există astăzi doctrina (Trinității) s-a dezvoltat de-a lungul secolelor ca urmare a multor controverse... Aceste controverse au fost pentru mai multe motive stabilite la Consiliul Ecumenic, al cărui crez afirmă doctrina Sfintei Treimi. Constantin cel Mare, (care a convocat) primul Consiliu din anul 325 d.Hr., ar fi avut mai degrabă motive politice pentru rezolvarea problemei decât motive religioase.”

[Sursa: Wikipedia (www.wikipedia.org)]

Acele grupuri care au îndrăznit să nu fie de acord cu formularea împăratului au fost etichetate rapid ca fiind eretice și, în cele din urmă, au fost exilate sau eradicate.

Ce fel de om a fost acest Constantin, acest domnitor care a jucat un rol atât de decisiv în dezvoltarea globală a creștinismului? Mă tem că imaginea prezentată în istorie nu este una deosebit de măgulitoare... dacă suntem dispuși să privim dincolo de eufemismele atente din biografia sa tradițională.

Constantin a fost un tiran care a comis genocid, care a folosit violența pe o scară mai mare sau mai mică pentru a-și atinge scopurile (uneori misterioase). El și-a ucis propriul fiu și soția din motive pe care nimeni nu a fost capabil să le înțeleagă; a sacrificat literalmente mii de oponenți politici; a fost cunoscut ca un entuziast adorator al focului. A fost botezat ca și creștin numai pe patul de moarte. Și, cu toate acestea, indiferent cât de profund a fost (sau nu) angajamentul lui personal cu credința, acest nemilos, pragmatic și, probabil, sociopat șef al statului a fost, după Hristos însuși și apostolul Pavel, probabil cel mai influent om

din istoria credinței. Acest fapt este demn de a fi cercetat îndeaproape de fiecare adept al lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Se poate argumenta că, de fapt, Constantin îi întrece atât pe Isus (Pacea fie asupra sa!), cât și pe Pavel în influență. Este formularea lui Constantin de la Niceea a Sfintei Treimi, cea care a dominat, într-un mod determinant, majoritatea teologiei creștine din ultimele șaptesprezece secole. Mulți oameni se comportă astăzi ca și cum această realitate istorică este un rod al misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), la fel de naturală ca ploaia care cade sau ca iarba care crește. Nu este.

Oricine spune că Evangheliile susțin brand-ul lui Constantin de ortodoxie trebuie să se confrunte cu o întrebare ciudată: „Cum ne explicăm faptul că *nimeni nu a predicat formularea de la Niceea înainte de timpul lui Constantin?*”

Niciun istoric responsabil al creștinismului nu discută modificările puternice și de lungă durată ale teologiei creștine, care au avut loc în secolele de după Isus (Pacea fie asupra sa!).

Aceste modificări nu au apărut din senin. Mai degrabă, ele au culminat în Consiliul lui Constantin. Ei au realizat beneficii politice distincte pentru regimul împăratului. Și este pur și simplu imposibil ca un creștin modern, meditativ, să se împace cu ele fără a accepta cel puțin posibilitatea apostaziei – adică trădarea formală a teologiei pe care însuși Isus (Pacea fie asupra sa!) a urmat-o, teologia de supunere totală în fața Singurului Creator, Allah (Dumnezeu).

Un lucru remarcabil este reprezentat de faptul că mare parte din acea teologie originară este încă evidentă în

versetele din Evanghelia de început. Uitați-vă la învățăturile pe care le găsim în Q... și întrebați-vă cât de mult seamănă cu „contextul” lui Constantin.

În Q, Isus (Pacea fie asupra sa!) ne avertizează să ne temem doar de judecâta Singurului Dumnezeu:

„Vă spun vouă, prietenii Mei: să nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic. ~ Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în Gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” [Biblia, Luca, 12:4-5]

Acest lucru este identic cu principiul islamic cunoscut sub numele de *taqwa*. Comparați cu:

„Ale Lui sunt cele din Ceruri și cele de pe Pământ și a Lui este supunerea veșnică. Și oare vă temeți voi de altcineva în afara lui Allah?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:52]

În Q, Iisus (Pacea fie asupra sa!) avertizează umanitatea în mod clar că avantajele și plăcerile pământești nu ar trebui să fie scopul vieții noastre:

„Dar, vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea! ~ Vai de voi care sunteți sătui acum! Pentru că voi veți flămânzi! Vai de voi care râdeți acum, pentru că voi veți plânge și vă veți tângu!” [Biblia, Luca, 6:24-25]

Acest lucru este identic cu avertizarea islamului conform căreia nu trebuie să ne lăsăm păcăliți de ispitele din această *dunya* (viața pământească). Comparați cu:

„Vă abate goana după înmulțire, ~ Până când veți vizita mormintele. ~ Nu! Voi veți ști curând! ~ Și încă o dată: Nu! Voi veți ști curând! ~ Nu! Dacă ați ști cu siguranță! ~ Voi veți vedea ladul! ~ Încă o dată: Îl veți vedea, cu siguranță! ~ Apoi veți fi întrebați, în Ziua aceea, despre plăceri!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 102:1-8]

Probabil la fel de revelator este faptul că Q nu ne învață nimic despre răstignire sau despre natura de sacrificiu a misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!)... o omisiune într-adevăr intrigantă, luând în considerare următoarele cuvinte înfricoșătoare:

„Dar vă spun că vor veni mulți de la Răsărit și de la Apus și vor sta la masă cu Avrâm, Isăc și Iacov în Împărăția Cerurilor. ~ Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” [Biblia, Matei, 8:11-12]

Există context... și trădare. Fiecare dintre noi trebuie să decidă pentru sine care este care.

Aceia dintre noi care nu doresc să accepte resturile păgâne ale lui Constantin ca fiind fundamentul permanent al credinței noastre religioase poate ca nu sunt „creștini adevărați”, după cum susțin calomnii noștri.

Apoi, din nou... nu se știe niciodată. Poate au dreptate.

Cu cât mai mult m-am uitat la cuvintele din Q, cu atât mai mult a devenit imposibil pentru mine să reconciez noțiunea Sfintei Treimi cu cea care mi se părea cea mai

autentică dintre Evangheliile. M-am trezit față în față cu unele întrebări foarte dificile:

- Unde în Evangheliile a folosit Isus cuvântul „Trinitate”?*
- Dacă Isus a fost Dumnezeu, după cum susține doctrina Trinității, de ce s-a închinat lui Dumnezeu?*
- Dacă Isus a fost Dumnezeu, după cum susține doctrina Trinității, la cine se ruga și de ce?*

Cu cât mai mult încercam să ignor aceste întrebări, cu atât mai mult mă bântuiau.

În noiembrie 2002, am început să citesc o traducere a Coranului.

Nu mai citisem niciodată înainte o traducere în engleză a întregului text coranic. Am citit doar rezumate ale Coranului scrise de nemusulmani.

(Și rezumate foarte înșelătoare.)

Cuvintele nu descriu în mod adecvat efectul extraordinar pe care această carte l-a avut asupra mea. Este suficient să spun că același magnetism care m-a atras la Evangheliile la vârsta de 11 ani a fost prezent într-o formă nouă și profund imperativă. Această carte îmi vorbea, așa cum aș putea spune că Isus îmi vorbea despre problemele de interes final.

Coranul îmi oferea călăuzirea cu autoritară și răspunsuri imperioase la întrebările pe care mi le-am pus ani de zile despre Evangheliile.

Coranul m-a condus la mesajul său pentru că a confirmat în mod puternic și necruțător cuvintele lui Isus, cuvinte care am simțit în inima mea ca trebuiau să fie autentice. Știam sigur că ceva a fost schimbat în Evanghelii. Știam, de asemenea, că acel ceva a fost lăsat intact în textul Coranului.

Capitolul 9

„Nu există altă Divinitate în afară de Allah (Dumnezeu)”

„Ale Lui sunt cele din Ceruri și cele de pe Pământ și a Lui este supunerea veșnică. Și oare vă temeți voi de altcineva în afara lui Allah?”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:52]

Un musulman este, literalmente, cel care se supune voinței Singurei Divinități, Allah.

Astăzi, un musulman este cineva care este dispus să spună, din proprie voință:

„Cred că nu există nicio altă Divinitate în afară de Allah și că Mohammed este Robul și Trimisul Său.”

Partizanii islamului nu îl consideră pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau pe oricare alt profet a fi de origine Divină. Ei cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un profet al lui Allah (Dumnezeu) și nu Dumnezeu întrupat. Ei cred că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un Profet al lui Allah (Dumnezeu) și nu Dumnezeu întrupat.

Cu toate acestea, ei consideră Coranul, textul care i-a fost revelat lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ca fiind Divin în natura sa.

Acest lucru poate părea la prima vedere o cerință dificilă. Cu toate acestea, ar trebui să știți că, dacă sunteți de acord cu

Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când ne spune că Dumnezeu știe tot ceea ce este în fiecare inimă și, de asemenea, cunoaște tot ceea ce credem sau plănuiim...

„Nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut.” [Biblia, Luca, 12:2]

... atunci sunteți deja de acord cu Coranul.

Dacă sunteți de acord cu Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când ne spune ca oamenii vor fi trași la răspundere după moarte pentru faptele lor și că cei ale căror fapte rele vor atârna mai greu în balanță, vor avea o soartă foarte diferită de cea a celor dreptcredincioși...

„Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. ~ Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc.” [Biblia, Matei, 7:18-19]

... atunci sunteți deja de acord cu Coranul.

Dacă sunteți de acord cu Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când respinge încercarea Satanei de a-l numi „fiul lui Dumnezeu” și insistă cu tărie că „nu există nicio altă Divinitate în afară de Dumnezeu”...

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: „Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-l slujești.”»” [Biblia, Luca, 4:8]

... atunci sunteți deja de acord cu Coranul.

Acestea sunt principiile de bază ale islamului. Dacă încă mai credeți că misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este incompatibilă cu islamul, atunci poate doriți să luați în considerare să citirea Coranului... pentru a observa dacă este sau nu în conflict cu învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Musulmanii nu au nicio dificultate în a-l sărbători pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca pe un mare profet; insistența sa pe punctele pe care tocmai le-ați citit nu este, credem noi, notă de subsol la un ritual de sacrificiu, ci impulsul principal al credinței adevărate. Priviți-le din nou.

Nu putem ascunde nimic de Dumnezeu.

Vom fi judecați pentru gândurile, cuvintele și faptele noastre în viața următoare și vor exista consecințe pentru alegerile noastre din această viață.

Suntem obligați să Îl adorăm doar pe Allah (Dumnezeu).

Credeți că nu există nicio altă Divinitate în afară de Allah (Dumnezeu)?

Cei mai mulți dintre creștinii cu care vorbesc vor răspunde intuitiv că „da”, deoarece este foarte dificil, într-adevăr, să-și imagineze că Isus (Pacea fie asupra sa!) ar da alt răspuns.

Mai rămâne doar problema dacă credeți că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost, ca și Isus (Pacea fie asupra sa!), un Mesager al lui Dumnezeu.

Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-a spus: „**După roadele lor o să îi cunoașteți**”. „Fructul” misiunii lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost și este Coranul. Eu am vorbit, în această carte, despre câteva dintre numeroasele locuri în care Coranul se potrivește perfect cu misiunea istorică a lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Însă, ar fi o greșeală să luați în considerare cuvântul meu sau cuvântul oricărei ființe umane într-o chestiune de o asemenea importanță.

Un reformator mare a spus odată: „*Noi toți trebuie să ne clădim propria credință, deoarece va trebui să ne clădim propria moarte.*”

În ceea ce mă privește, am devenit musulman deoarece am știut că trebuia să îmi clădesc propria credință, nu pe a altcuiva. Am devenit musulman, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) a insistat că nu este suficient să spun: „*Doamne, Doamne!*”, ci este mult mai important să fac ceea ce El ne-a poruncit.

Faceți ceea ce el a poruncit. Evaluați roadele misiunii lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru voi înșivă. Citiți Coranul și luați propriile voastre decizii.

Anexa A

Q și Coranul

(Notă textuală)

Mulți învățați moderni cred că ceea ce au în comun Evangheliile după Matei și Luca (o dată ce este eliminată influența Evangheliei timpurii a lui Marcu) este faptul că acestea sugerează o sursă comună.

Această sursă ipotetic comună, desemnată Q, este considerată a fi chiar mai veche decât Evanghelia după Marcu, cea pe care se bazează Matei și Luca de asemenea, în mod clar. Versiunea finală a Evangheliei după Ioan este datată cu aproximativ 100 de ani după nașterea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și nu are nicio legătură cu Q.

Resturile acestei Evanghelii timpurii, reconstruită imperfect prin extragerea de pasaje paralele din Matei și Luca, ne oferă perspectiva noastră cea mai bună despre misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), din punct de vedere istoric.

Următorul fragment este, cred eu, o privire de ansamblu responsabilă asupra învățăturii moderne Q. Este reprodusă cu permisiune.

Evanghelia de proverbe Q

(Q) cuprinde o colecție ipotetică a cuvintelor lui Isus, ipoteză care este în conformitate cu ipoteza celor două surse care au stat la baza Evangheliilor după Matei și Luca. Simbolul

Q provine de la prima literă din cuvântul German al sursei, Quelle.

Ipoteza celor două surse formează soluția cel mai des acceptată la problema sinoptică, care postulează că Matei și Luca s-au bazat pe două surse scrise, așa cum putem găsi în corespondențele textuale dintre lucrările lor. Evanghelia după Marcu este o sursă și Q cealaltă. Existența Q se desprinde din argumentul că Matei și Luca dau dovadă de independență în tradiția dublă (materialul pe care Matei și Luca îl au în comun nu apare în Marcu). În consecință, conexiunea literară din tradiția dublă este explicată de o relație indirectă, și anume, de utilizare a uneia sau a unor surse comune.

Argumentele pentru independența lui Luca și Matei includ:

Matei și Luca au contexte diferite pentru tradiția dublă materială. Se argumentează că este mai ușor de explicat aranjamentul „artistic inferior” al dublei tradiții în contexte mai primitive în Evanghelia lui Luca, pentru că el nu l-a cunoscut pe Matei.

Forma materialului pare, uneori, mai primitivă în Matei, dar alteori pare mai primitivă în Luca.

Independența este probabilă în funcție de lipsa de utilizare de alte tradiții non-markan, în special în povestirile despre copilărie, genealogie și înviere.

Dublete. Uneori se pare că dubletele în Matei și Luca au o jumătate care vine de la Marcu și cealaltă jumătate dintr-o sursă comună, adică Q.

Chiar dacă Matei și Luca sunt independenți, ipoteza Q afirmă că au folosit un document comun. Argumente pentru Q ca fiind un document scris includ: exactitate în formulare. Uneori, exactitatea în formulare este izbitoare. De exemplu: Matei 6:24 = Luca 16:13 (27/28 cuvinte grecești). Matei 7:7-8 = Luca 11:9-10 (24/24 cuvinte grecești).

Există similitudine de ordine între cele două predici pe/la munte.

Prezența dubletelor, unde Matei și Luca prezintă uneori două versiuni ale unor povestiri similare, dar în contexte diferite. Dubletele servesc adesea ca un semn de două surse scrise.

Anumite teme, cum ar fi viziunea lui Deuteronom despre istorie, sunt mai proeminente în Q decât în oricare dintre Matei sau Luca, individual.

— Sursa: Wikipedia (www.wikipedia.org)

Reconstrucțiile moderne ale lui Q fac ca lectura să fie importantă și fascinantă pentru oricine este interesat în mesajul lui Isus (Pacea fie asupra sa!); un text din Evanghelia ipotetică apare în *Evangheliile complete* ale lui Robert J. Miller (Harper San Francisco, 1994)

Lectura acestei cărți nu este menită să țină locul lecturii Q. Următoarele pasaje paralele din Q și din Coran, cu toate

acestea, dau un sens bun compatibilității dintre Q și teologia islamică – o compatibilitate care nu poate, cred, fi respinsă ca o coincidență și nu a fost, cred, foarte observată.

Nu cred că Q este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, dar cred că este un pas important în cercetarea biblică de care toți creștinii ar trebui să fie conștienți. Cele mai multe dintre pasajele citate în această carte sunt din Q. (Marcu 10:18 este o excepție.) Toate pasajele Q la care am făcut referire sunt citate mai jos, urmate de pasajele paralele din Coran. Luați în considerare lectura fiecărui pasaj din Evanghelie cu voce tare și apoi lectura învățăturilor complementare din Coran. Sună aceste pasaje ca și cum ar proveni de la aceeași sursă... sau din tradiții religioase complet diferite?

„Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric. ~ la seama, dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric.”

[Biblia, Luca, 11:34-35]

„V-au venit vouă dovezi de la Domnul vostru. Cel ce le vede limpede o face pentru sufletul său, iar cel care rămâne orb [la ele] o face împotriva lui [sufletului său], fiindcă eu nu sunt Păzitor peste voi.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:104]

„Iar el le-a zis: «Vă spun că celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are...»”

[Biblia, Luca, 19:26]

„Acela care va veni cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. Dar nu li se va face nici o nedreptate!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:160]

„Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.”

[Biblia, Matei, 6:21]

„În ceea ce-l privește pe cel care s-a întrecut ~ Și a pus mai presus viața din această lume, ~ Iadul va fi sălașul lui!... ~ Iar în ce-l privește pe cel care se teme de Ziua când se va înfățișa ~ Domnului său și și-a oprit sufletul de la poftă, ~ Raiul îi va fi sălaș!...”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 79:37-41]

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.”

[Biblia, Luca, 6:45]

„În tărâmul cel bun cresc plante, cu Voia lui Allah, pe când în tărâmul cel rău nu cresc decât cu greu și neîndestulătoare. Astfel tâlcuim Noi semnele pentru oamenii care aduc mulțumire.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:58]

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor!”

[Biblia, Matei, 5:3]

„Pace vouă! pentru că ați fost statornici. Și ce bună este răsplata Casei [Veșnice]!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 13:24]

„Vai de voi care râdeți acum, pentru că voi veți plânge și vă veți tângui!”

[Biblia, Luca, 6:25]

„Lasă-i să râdă puțin, căci vor plânge ei mult, drept răsplată pentru ceea ce au agonisit!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:82]

„Vă spun vouă, prietenii Mei: să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. ~ Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.”

[Biblia, Luca, 12:4-5]

„Ale Lui sunt cele din Ceruri și cele de pe Pământ și a Lui este supunerea veșnică. Și oare vă temeți voi de altcineva în afara lui Allah?”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:52]

„Nu vă strângeți comori pe Pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ~ Ci strângeți-vă comori în Cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.”

[Biblia, Matei, 6:19-20]

„O, neam al meu! Această viață lumească nu este decât o plăcere trecătoare, în vreme ce Viața de Apoi este Casa odihnei. ~ Cel care săvârșește o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu una asemănătoare cu ea, iar cel care săvârșește o faptă bună – fie el bărbat sau femeie – și este credincios, acela va intra în Rai, unde va primi cele de trebuință, fără socoteală.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 40:39-40]

„Isus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.»”

[Biblia, Luca, 9:62]

„Ei sunt șovăitori întru aceasta, [nehotărându-se] nici la aceștia, nici la aceștia. Și pentru acela pe care Allah l-a dus în rătăcire nu vei afla drum.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:143]

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ~ Ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în Ceruri; căci El face să răsară

soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrekti.”

[Biblia, Matei, 5:44-45]

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 41:34]

„Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: «Ferice de pântecul care Te-a purtat și de sânii pe care le-ai supt!» ~ Și El a răspuns: «Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!»”

[Biblia, Luca, 11:27-28]

„Nu se cuvine ca un om căruia Allah i-a dăruit Cartea, Cărmuirea și Profeția să spună apoi lumii: «Fiți adoratorii mei și nu ai lui Allah!», ci [se cuvine să spună]: «Fiți supuși Domnului, pentru că voi ați învățat [pe alții] Cartea și ați iscodit-o.» ~ Și el nu vă va putea porunci să-i luați pe îngeri și pe profeți drept Domni. Oare ar putea să vă poruncească necredința după ce ați fost supuși [ai lui Allah, musulmani]?!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:79-80]

„Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? ~ Sau, dacă-i cere un pește, să-i

dea un șarpe? ~ Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în Ceruri va da lucruri bune celor ce I le Cer!”

[Biblia, Matei, 7:9-11]

„Și câte vietăți sunt care nu poartă hrana lor! Allah le hrănește și pe ele [și vă hrănește] și pe voi! El este As- Samī' (Cel care aude totul), Al-'Alīm (Atoatecunoscător).”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 29:60]

„Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: «Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. ~ Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău cum am avut eu milă de tine?» ~ Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. ~ Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.”

[Biblia, Matei, 18:32-35]

„... Ci să ierte și să miluiască. Oare nu voiți voi ca Allah să vă ierte vouă? Iar Allah este Ghafūr (Atoateiertător), Rahīm (Îndurător).”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 24:22]

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. ~ Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

[Biblia, Matei, 7:13-14]

„Și nu i-am dat lui două drumuri? ~ Dar el nu a străbătut drumul cel greu! ~ Dar de unde să știi tu ce este drumul cel greu?”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 90:10-12]

„Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. ~ Atunci zice: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit. Și, când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită.»”

[Biblia, Matei, 12:43-44]

„Spune (o, Mohammed): «Caut adăpost la (Allah) Domnul oamenilor ~ Stăpânul oamenilor, ~ Dumnezeuul oamenilor ~ Împotriva răului ademenitorului fugar ~ Care șoptește în piepturile oamenilor..».”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 114:1-5]

„Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârâșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, și să fii aruncat în temniță. ~ Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț.”

[Biblia, Matei, 5:25-26]

„Cei care mănâncă din camătă nu se vor ridica [în Ziua de Apoi] decât așa cum se poticnește cel atins de Șeitan și această [pedeapsă] pentru că ei zic: «Și negustoria e ca și

camăta.»), în vreme ce Allah a îngăduit negoțul, dar El a oprit cămăta. Cei cărora le vine povață de la Domnul lor și se opresc, aceia au [iertare] pentru ceea ce au făcut mai înainte și lucrul lor este la Allah [pentru judecătă], dar cei care o fac mai departe, aceia vor fi oaspeții Focului și ei în el vor rămâne veșnic.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:275]

„Nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut.”

[Biblia, Luca, 12:2]

„Ei își închid piepturile, pentru a se ascunde de El. Dar chiar dacă se învelesc ei, ascunzându-se în veșmintele lor, El știe atât ceea ce țin ei ascuns, cât și ceea ce destăinuiesc ei, căci El este Bineștiutor al lăuntrului piepturilor.

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 11:5]

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: „Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-l slujești.”»”

[Biblia, Luca, 4:8]

„Oare nu am făcut Eu legământ cu voi, o, fii ai lui Adam, să nu-l adorați pe Șeitan, căci el vă este vouă dușman învederat, ~ Și să mă adorați pe Mine [pentru că] acesta este drumul drept?!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 36:60-61]

„O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi. Și nu spuneți «Trei!» Oprăți-vă de la aceasta și va fi mai bine pentru voi. Allah nu este decât un Dumnezeu Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui [Allah] sunt cele din Ceruri și de pe Pământ și Allah este cel mai bun Wakīl [Ocrotitor].

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:171]

Anexa B

Întrebări frecvente

Musulmanii îl acceptă pe Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!)?

Ei îl acceptă și îl cinstesc ca pe un profet cu un rang deosebit de înalt și ca pe una dintre cele mai importante figuri din istoria omenirii. Nu-l privesc ca pe singurul fiu al lui Allah (Dumnezeu).

Nicio persoană care îl respinge pe Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu poate fi numită a fi musulmană cu adevărat. Practicanții religiei sunt obligați să accepte și să arate considerație și respect pentru misiunea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) – așa cum sunt obligați să accepte și să arate respect și considerație pentru misiunile lui Avrām, Iosif, Moise, Lot și alți profeți familiari din Biblie (Pacea fie asupra lor!). Viața și experiențele acestor remarcabili oameni (și, interesant, ale Fecioarei Maria) sunt prezentate în detaliu în Coran.

Musulmanii acceptă Biblia?

Musulmanii cred și au susținut ca o chestiune de credință pentru multe secole că textul Bibliei creștine, inclusiv cele patru Evanghelii „oficiale” au fost corupte de-a lungul secolelor de ființe umane care au pus ochii pe câștigurile temporare (cum ar fi cele politice sau influența socială).

Acest lucru este, de asemenea, punctul de vedere al celor mai buni savanți moderni despre textele biblice. În diferitele

texte din Evangheliile – texte care sunt, de altfel, scrise în limba greacă și nu în aramaică, limba care a fost de fapt vorbită de Isus (Pacea fie asupra sa!) – există peste trei mii de dezacorduri textuale și dovezi clare de alterare, efectuate de multe mâini și pe o perioadă de mai mulți ani.

Musulmanii consideră Coranul ca fiind Cuvântul nemodificat al lui Allah (Dumnezeu). Ei nu plasează Biblia în această categorie.

Încurajează sau scuza Coranul violența împotriva oamenilor nevinovați?

Nu. Se interzice în mod expres astfel de acțiuni. Se interzice, de asemenea, în mod expres, sinuciderea. A nu asculta instrucțiunile în oricare dintre aceste puncte este un păcat grav, care expune sufletul la perspectiva Focului Iadului veșnic.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a propovăduit ura sau intoleranța?

Nu, el a propovăduit exact contrariul. Un celebru hadith al lui este:

„Nu trebuie să existe niciun rău pentru rău și nici rănire reciprocă.” (Ibn Majah)

El ar putea fi singura figură politică din istorie care, asumându-și rolul de împărat, a acordat armistițiu general unor grupuri despre care știa foarte bine că au complotat pentru asasinarea sa. El, de asemenea, a protejat puternic

drepturile religioase ale grupurilor nemusulmane de sub protecția sa.

De ce musulmanii nu îi excomunică pe oamenii care par că încalcă (sau par să pledeze pentru încălcarea) aceste învățături?

Nu există nimic din care să îi excomunică. Nu există ierarhie sau mediator în religie; credincioșii sunt responsabili în mod individual pentru propriile decizii de a asculta sau ignora instrucțiunile lui Allah (Dumnezeu).

Anexa C

Notă pentru atei și agnostici

Fiecare călător responsabil pe teritoriu necunoscut trebuie să stabilească un traseu pentru evenimente neprevăzute de orice fel. Să presupunem că urcați pe un munte pe care nimeni nu a urcat vreodată – ar trebui să dezvoltați o strategie primară și apoi o strategie secundară pentru a ajunge la destinația dumneavoastră, pentru cazul unui calcul greșit, circumstanțe neprevăzute sau simplu ghinion.

Deci, nu ați murit niciodată înainte. Care este planul dumneavoastră de rezervă?

الحمد لله رب العالمين
وصلى الله على نبينا محمد وعلى آله وصحبه وسلم

www.islamhouse.com